

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΚΑΘΥΝΕ ΣΗΜΕΡΟ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ

Δύο χρόνια κλονε με τὸ φρεσινδ, ποὺ εἶχαμε τὴν εὐτυχία νὰ θέσωμε σὲ κυκλοφορία τὸ περιοδικὸν μας. Ἀπὸ πέρυσι εἶχαμε τὴ καλὴ ἐμπνευσι καὶ μεῖς ὅπως καὶ τόσα ἄλλα σχολεῖα τῆς πατρίδος μας, νὰ ἐπιτελέσωμε μιὰ τόσο ὠφέλιμη μὰ καὶ εὐχάριστη συνάμα ἐργασία. Καὶ προσπαθήσαμε τόσο κατὰ τὸν περυσινὸ ὅσο καὶ κατὰ τὸ φρεσινδ χρόνον νὰ πλουτίσωμε τὴν ὕλην του, νὰ τὴ ποικίλωμε ὅσο τὸ δυνατό καλλίτερα καὶ γενικὰ νὰ τὸ τελειοποιήσωμε ὅσο τὸ δυνατό περισσότερο. Καὶ ἔτσι ἐνῶ ἡ ἐφημερίδα μας πέρυσι εἶχε ὀλιγώτερες σελίδες, παρυσιαίεται ἐφέτε με περισσότερες καὶ με ὕλη ἐκλεκτότερη.

Κεῖνο ποὺ ἐπιδιώξαμε δὲν ἦταν βέβαια ἡ ἐκτύπωσι ἐνὸς περιοδικοῦ τέλειου με ἀνταποκριτὲς καὶ με σκοπὸ κερδοσκοπικὸ—ὄχι, γιὰτὶ κατὶ τέτοιο θάταν ἀδύνατον καὶ ἀνώτερον τῶν δυνάμεων μας—ἀλλὰ νὰ δείξωμε μιὰ πρωτοβουλία, μιὰ αὐτενέργεια,

μὲ λίγα λόγια νὰ δείξωμε σὺν ἔξω κόσμῳ πὼς σκεπτόμαστε, πὼς ἐργαζόμαστε, τί ἐξέρομε, καὶ γενικὰ τί θὰ πάρωμε μαζὺ μας, δευτ. αὐριον μεθαύριο θὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Τὸ γερῖσαμε λοιπὸν με στήλες με χρονολογήματα, διηγήματα, λογογραφικὰ, ἐπιστημονικὰ, ἀνέκδοτα, παραμύθια, ἐκθέσεις δινὲς μας καὶ με δεῖ ἄλλο εἶμαστε ἱκανοὶ νὰ δημιουργήσωμε ἀνάλωτο με τὴν ἡλικία μας καὶ με τὴς γνώσεις μας. Ἐνα τέτοιο περιοδικὸν εἶνε γέβαια μιὰ ἀπόδειξις, ὅτι καὶ σχολεῖα παύσανε πὰ νὰ εἶνε τὰ παλὰ κείνα σχολεῖα τὰ σχολαστικὰ, ποὺ δὲν θέλανε εἶποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς μαθητὰς παρὰ μοναχὰ τοὺς εὐ οὐς τῆς ἀλγεβρας καὶ τριγωνομετρίας, τὸ Σοφοκλῆ καὶ τὸ Θουκυδίδη με τὰ γραμματικὰ σχόλια καὶ τὰ συντακτικὰ, ἀλλὰ ζητᾶνε ἐκεῖς ἀπὸ αὐτὰ ὅσο τὸ δυνατό νὰ ἀναπτύξουνε σὲ μαθητὴ τὴν αὐτοδιοίκησιν αὐτενέργεια, ὥστε δευτ. θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σχολεῖον,

νὰ ξέρη νὰ διευθύνῃ σὲ καλὸς μαθητάνιος τὸ τιμὸν τῆς ζωῆς του.

Καὶ ἔπειτα διαβάζοντες κανεὶς κατὶ ποὺ ἕνας ἄλλος ἐργαζοῦτο καὶ ἂν αὐτὸς εἶταν μαθητῆς, δὲν μπορεῖ παρὰ ὁπωσδήποτε, νὰ ὠφεληθῇ.

Καὶ τώρα θὰ μᾶς ρωτῇ τὴ ἴσως κανένας: βρῖκατε δυσκολίες στὴν ἐκδοσὶ τοῦ περιοδικοῦ ἢ τὸ κυκλοφορήσατε με εὐκολία χωρὶς πολλὰ ἐμπόδια; θὰ τοῦ ἀπαντήσωμε ἀμέσως: ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς στὴν ἀρχὴ συναντήσαμε δυσκολίες, γιὰ νὰ τὸ ἐκδώσωμε—γιατὶ εἶταν ἀρχὴ—τώρα ὅμως με τὴ μεγαλύτερη εὐκολία γράψαμε ἢ καθε μὴν, κείνο ποὺ θέλομε, καὶ τὸ δημοσιεύομε.

Ἐπανειλημμένως ἤρθε με σὲ ἐπικοινωνία με ἄλλα σχολεῖα καὶ τῇ: Κρήτης καὶ διτῆς τῆς Ἑλλάδος με τὴν ἐφημερίδα μας. Μὴ πῶς αὐτὸ εἶνε μισθὸς; Μὴ πῶς εἶνε λίγο τὸ νὰ ἄλληλογραφεύμε καὶ με ἄλλα σχολεῖα καὶ νὰ δημοσιεύωμε στὴν ἐφημερίδα μας ἐργασίες μαθητῶν ἄλλων

σχολείων.

Ἄν μᾶς πῇ δὲ κανένας ἡ ἐφημερίδα σας πέτυχε τὸ σκοπὸ, ποὺ ἐπεδίωκε; θὰ τοῦ λέγαμε, ὅτι οὐδὲν δὲν εἶμαστε ἱκανοὶ εἰς νὰ ἀπαντήσωμε, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς διαβάζουν· πάντως ὅμως θὰ ποῦμε ὅπως καὶ παραπάνω εἶπα πὼς βέβαια δὲ τὸ κάναμε τέλειον, γιὰτὶ ἐξ ἑλλείψεως δὲν εἶταν καὶ τέτοιος ὁ σκοπὸς μας, δείξαμε ὅμως μιὰ προσπάθεια, μιὰ θέλησι νὰ δράσωμε αὐτοβούλως ὥστε νὰ ὠφεληθοῦμε καὶ μεῖς καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ὠφεληθῶμε.

Θεωροῦμε ἀπαραίτητο, ἐφ' ὅσον εἶνε τὸ τελευταῖον φύλλο ποὺ ἐκδίδεται τὸ σχολικὸ αὐτὸ χρόνον, νὰ εὐχαριστήσωμε ὅλους ἐκεῖνους ποὺ μᾶς βοηθήσανε ποὺ ὑποστηρίξανε τὴν εὐγενικὰ ἀλήθεια αὐτὴν προσπάθειά μας καὶ συνάμα νὰ εὐχηθῶμε νὰ τὸ ἐπανεκδώσωμε τελειοποιήσας το ὅσο τὸ δυνατό περισσότερο.

Ἰωάννα Ν. Θεμιστοκλέους
Τελειόφοιτος Γ. Θ. Χ.

Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα

Η ΣΟΥΛΙΩΤΙΣΣΑ ΜΗΤΕΡΑ

Κατὰ τὴν δευτέραν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου οἱ Σουλιῶτες ποὺ ἔμεναν κει γιὰ νὰ τὸ ὑπερασπίσουν εἶχαν στείλει τὴς οἰκογένειάς των σὺν Κάλ-

λομο με ἀρχηγίνα τὴν Δέσπω τὴν γυναῖκα τοῦ Φώτου Τζαβέλλα.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἔφτασε μὴνυμα στὴς Σουλιώτισσας πὼς σὲ κάποια ἐξοδὸ τῶν πολιορκουμένων εἶχαν σκοτωθεῖ οἱ δύο γιοὶ τῆς Δέσπῳ, ὁ Κίττος καὶ

ὁ Ζυγοῦρης Τζαβέλλας.

Οἱ Σουλιώτισσες, μαθαίνοντας τὴν κακὴν αὐτὴν εἰδησίαν ἀρχισαν ὅλες τοὺς θεῖνους καὶ τὰ μοιρολόγια μαζὺ μετ' ἡ δόσυχρη μητέρα ποὺ ἦτο ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ χαμὸ τῶν παλληκαριῶν τῆς.

Ἄξαφνα ἡ Δέσπω μέσα

στὴν γενικὴν λύπη, ἀνῶρθωσε τὸ ἀνάστημά της σφουγγίζε τὰ μάτια της καὶ εἶπε: στίς ἄλλες με τραμάμενη, ἀλλὰ ἐπιτακτικῇ φωνῇ.

Πάψετε παιὰ τὰ κλάματα! Ἐκεῖνοι πῆγαν συνοδεία τοῦ Χριστοῦ μὴν τοὺς κλαίτε....

Σηκωθῆτε τώρα νὰ βάψουμε

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΝΟΙΞΙΣ

(Τὰ ἄνθη καὶ ὁ ἄνθρωπος)

Ἡ ἐκδρομὴ τὴν ὁποῖαν ἔκαμα κατὰ τὴν Πρωτομαγιά, ἔδωκε καὶ εἰς ἐμέ. ὅπως καὶ εἰς τόσους ἄλλους τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀπολαύσω καὶ νὰ θαυμάσω τὴν ἀνθισμένην καὶ ἐορτάζουσαν φύσιν.

Ἀφορμὴν λοιπὸν λαμβάνουσα ἐκ τῆς ἐορτῆς ταύτης τῶν ἀνθέων δὲν σὰς φαίνεται ἐπικαιρὸν νὰ ἐξετάσωμεν τὰ ἄνθη σχετικῶς μετὰ τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου:—

Ἐὰν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη τὸ τελειότερον ὄν τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου καὶ ὅλης ἐν γένει τῆς δημιουργίας, τὰ ἄνθη βεβαίως κατέχουν μίαν πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τὸ φυτικὸν βασιλεῖον καὶ δικαίως. Ἡ τελειότης αὐτῶν εἶνε ἀναμφισβήτητος, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ φυσικοὶ τὸ ἄνθος ἀκριβῶς λαμβάνουν ὡς τύπον διὰ νὰ προσοῦν εἰς τὴν παραιτέρω ἐξέτασιν τοῦ φυτοῦ.

Τὶ δὲ νὰ εἴπῃ τις διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ εὐοσμίαν αὐτοῦ; Ὁ ἄνθρωπος δὲ, ὃν φύσει καὶ λιταχνικὸν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρίδῃ τὰς τοιαύτας ἰδιότητας τῶν ἀνθέων καὶ διὰ τοῦτο ἐξετίμησε καὶ ἡγάπησε αὐτὰ, ἴσως μάλιστα περισσότερον πολλῶν ἄλλων φυτῶν χρησίμων διὰ τὴν διατροφὴν αὐτοῦ. Τόσο μεγάλη μάλιστα εἶ-

τ' αὐτὰ μας μᾶς καὶ μᾶς λυπηθῇ ὁ Θεός!

Καὶ πρώτη αὐτῇ ἡσχίος νὰ βάψῃ κόκκιναν αὐγὰ.

Αἱ ἄλλες γυναῖκες βλέποντας τὴν ἀταραξίαν τῆς καὶ μὴ θέλοντας νὰ φανοῦν κατώτερες τῆς ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν μιμηθοῦν χωρὶς ὅμως νὰ παύουν νὰ βγάζουν κάθε τόσο κρυφὸς ἀναστεναγμοὺς.

Ἐξαφνα ἐκεῖ ποὺ καταγινόντουσαν μετὰ τὸ βάψιμο τῶν αὐγῶν ἔφτασε εἰδησι πὺς τὰ δύο ἀδελφία δὲν εἶχαν σκοτωθῇ καὶ πὺς μόνο ὁ Ζύγουρης εἶχε πληγωθῇ ἐλαφρὰ στὸ χέρι.

Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ χαρὰ τῶν γυναικῶν μὲν ἄκουσαν τὴν καινούργιον εἰδησι.

Ἡ Δέσπω γονάτισε τότε ἀνάμεσα τοὺς καὶ ὑψώνοντας τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανὸν ψιθύρησε μετὰ συντριβῇ καὶ ἀποφασιστικότητι.

—Χριστέ μου σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ τοὺς ἐφύλαξες πάλι λωντανούς!...

Εὐαγγελία Φραντζισκάκη

Τάξις Γ'.

νε ἡ πρὸς τὰ ἄνθη ἀγάπη καὶ ἐκτίμησις αὐτοῦ ὥστε μοιρεῖως ἐσχέτισεν αὐτὰ μετὰ τὴν τὴν ζωὴν του, μετὰ τὸν βίον του. ὅσον καὶ τὰ ἄνθη ὑφίστανται παραλλαγὰς, καθ' ὅλα ὁμοίως μετὰ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ πρῶτον ὡς ἐλθόμεν εἰς τὴν ἐποχὴν (τῆς ἀνθίσεως εἶνε ἡδη (Μάϊος). Ὁ καιρὸς ἔχει μεταβληθῇ, ὁ χειμὼν ἔχει παρέρθει, τὰ σύννεφα τὰ ποῖα ἐσκόρον μέχρι τῆς χθρὸς τὸν οὐρανὸν ἐξέλιπον καὶ μυροβόλος ὁ ἥλιος σκορπεῖ τὰς χρυσὰς καὶ ζωοφόρους ἀκτῖνας του παντοῦ. Ἡ φύσις ὀλόκληρος χαίρει. Πτηνὰ καὶ ζῶα ἐξέρχονται μετὰ ἀνέκφραστον χαρὰν, ἀνυπόμονα νὰ ἀναπνεύσουν, νὰ παίξουν νὰ κελαϊήσουν μέσα εἰς τὸ πυκνὸ δάσος, ἐνῶ γλυκὺς καὶ ἐλαφρὸς ἀνεμὸς κινεῖ τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ φέρει μίαν ἀγαλλίαν, μίαν ἀνέκφραστον χαρὰν καὶ ἀναζωογόνησιν, τὴν ὁποῖαν φαίνεται ὅτι ἐπιζητοῦν μανιωδῶς ὅλα τὰ ζῶα καὶ πτηνὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἰχθύες εἰς τὴν γαληνιαν θάλασσαν παίξουν καὶ τρέχουν μετὰ τὴν χαρὰν. Κοιτάξετε τότε τὰ φυτὰ καὶ ἰδίως τὰ ἄνθη. Πηγαίνετε εἰς τινὰ ἐξοχὴν καὶ εἰσελθετε εἰς κανένα δεινδρόκηπον. Ἡ ἀμυγδαλὴ εἶνε ἀνθισμένη, ἡ βερνηκοκία, ἡ ροδακηνία, ἡ πορτοκαλλέα κ.λ.π. ἔχουν ἀποβάλλει τοὺς κλάμους καὶ μετὰ τὴν ἀνθίαν ἔχουν φορτώσει νύι ὀλεκτικῶς τὰ δένδρα. Πηγαίνετε εἰς ἕνα δεινδρόφυτον δάσος. Αἱ ἀκακίαι, οἱ περὶ αἱ κλπ. πελώρια δένδρα ἀποτελοῦν ἕνα λαμπρὸν σύνολον μέσα εἰς τὴν ἀγρίαν φύσιν. Ἀλλὰ ἂν μεταβῆτε εἰς ἕνα ἀνθόκηπον; Ἐκεῖ τὰ θαυμάσια ἄνθη, πανσέδες, γιαισεμίδ, τριαντάφυλλα γορτύφαλα καὶ κρῖνοι ἔχουν ἀποκαλύψει ὑπέροχα καὶ μυροβόλα ἄνθη τῶν ὁποίων τὸ σύνολον ἀποτελεῖ ἕνα ὑπέροχον καὶ γοητευτικὸν ἀληθινὸν θέαμα, πρὸς τὸ ὁποῖον βεβαίως ὁ ἄνθρωπος δὲν μὲν ἀπαθῇ, χαίρει καὶ αὐτὸς καὶ ἀγάλλεται μετὰ τὴν τὴν ζῶα, μετὰ τὴν ἀνθισμένην φύσιν, καὶ εἰς ἐκδήλωσιν ἀκριβῶς τῆς χαρᾶς του ταύτη, δίδει ἐορτὰς καὶ διασκεδάσεις, κάμνει ἐκδρομὰς, καὶ συνθέτει ποίημα πρὸς τὸν Μάϊον, κατ' οὐσίαν ὅμως πρὸς τὴν φύσιν καὶ μάλιστα πρὸς τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν καλυτέρα ἀπεικόνισιν αὐτῆς. Ἐὰν παρέρθῃ ἡ ἀνοιξὶς τὸ θέρος καὶ τότε τὰ ἄνθη μετ' ἀλλήλους εἰς καρποὺς καὶ σίμους εἰς διατροφὴν μας, καὶ ἄλλως ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς

εὐφραίνουν μετὰ τὴν ὠραιότητα καὶ εὐοσμίαν των, καὶ ἡ διάθεσις μας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι εὐχάριστη.

Παρήλθεν καὶ τὸ θέρος καὶ ἔρχεται τὸ φθινόπωρον. Τότε πίπτουν τὰ φύλλα τῶν δένδρων τὰ ἄνθη ἀρχίζουν νὰ ξεραίνονται καὶ μετὰ τὰ ἄνθη καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀρρωστοὶ πεθαίνουν.

Φεύγει τὸ φθινόπωρον καὶ παραχωρεῖ τὴν θέσιν του εἰς τὸν χειμῶνα. Ὁ βαρὺς χειμὼν ἔχει συσπειρώσει τὸ ἄνθος, ἔχει κλωνίσει τὸ δένδρον ἀπὸ πάσας βλαστὰς, καὶ αὐτὸ φοβισμένο οὕτως εἰπεῖν μαζεύεται. Τὸ ψυχρὸς, ὁ ἀέρας, ἡ βροχὴ, μᾶς καθιστοῦν καὶ ἡμᾶς πολὺ ὀλίγον εὐδιαθέτους καὶ ἡ ἀνία, τὴν ὁποῖαν προσπαθοῦμεν νὰ καταπολεμήσωμεν ἀρχίζει νὰ μᾶς κυριεύῃ.

Ἐρχεται πάλιν ἡ ἀνοιξὶς. Καὶ τότε... ἡ χαρὰ καὶ ἡ διάθεσις κυριεύει τοὺς ἄνθρωπους καὶ τὰ ἄνθη σκορποῦν τὰ μυρὰ τῶν αἰσθητικῶν φύσιν.

Ὁ ἄνθρωπος βεβαίως τὰς ἰδιότητας αὐτὰς, τὰ θέλητρα τῶν ἀνθέων ἐσχέτισε ἀκόμη περισσότερον μετὰ τὸν βίον του. Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔτεφον ποιητὰς, μουσικοὺς καὶ ῥητορας, ἀθλητὰς, νικητὰς ἀγώνων καὶ μαχῶν μετὰ στέφανον δάφνης ἔκτοτε καὶ τώρα ἀκόμα ἡ δάφνη θεωρεῖται τὸ κατ' ἐποχὴν ἄνθος τῆς δόξης, τὴν ὁποῖαν συμβολίζει καὶ τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τοὺς μεγάλους ἄνδρας ἀρμόζει. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ συμποσία των οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐστέφοντο δι' ἀνθέων διὰ νὰ ἀποδείξωσι τρόπον τινὰ ὅτι ἡ χαρὰ ἡ εὐθυμία καὶ ἡ ζωὴ τὴν ὁποῖαν ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (τὰ ἄνθη) ἔχει κυριεύσει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Ἀλλὰ μήπως ἡ ἀνθισμένη ἐλαία δὲν ἦτο τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης;

Ρόδα καὶ τριαντάφυλλα καὶ ἄνθη τοῦ παραδείσου, ἐμάζευον οἱ ἄγγελοι καὶ ἔπλασαν τὸ κορμὶ σου».

Ἦτο καιρὸς πλέον ν' ἀναφέρωμεν καὶ ἕνα δύστηνον ἀνθρώπον τῶν ἡμερῶν αὐτῶν αὐτὸ καὶ μόνον ἀρκεῖ διὰ ν' ἀποδείξωμεν πόσον βαθέως αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ τοῦ κοινοῦ τὴν ὠραιότητα τῶν ἀνθέων πρὸς τὴν ὁποῖαν καὶ μόνον—πλὴν τῶν ἀγγέλων—παραβάλλεται τὸ προσφιλες πρόσωπον ἡ μάλλον ἡ εὐμορφία του καὶ μόνον. Τὰ ρόδα καὶ τὰ τριαντάφυλλα, τὰ γιαισεμὰ καὶ οἱ κρῖνοι καὶ πλεῖστα ἄλλα, συμβολίζουν καὶ ἀνὰ ἕνα καὶ ἕνα αἰσθημα, ἀνάλογον πρὸς

τὴν ὠραιότητα καὶ εὐοσμίαν τὴν χάριν καὶ γοητείαν τὴν ὁποῖαν ἐξασκεῖ τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ ἡ κοινὴ θεωρουμένη μεγαλυτέρα χαρὰ, ὁ σύνδεσμος τοῦ γάμου, δι' ἀνθέων ἐπιστέφεται διὰ νὰ εὐχηθοῦν ἴσως εἰς τοὺς μελλοντομένους βίον τοσοῦτον εὐχάριστον ὅσον χαρὰν καὶ ζῶην φέρουν ἐπάνω των τὰ ἄνθη.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα μᾶς παρακολουθοῦν τόσο πολὺ, μετὰ τὰ ὁποῖα συνεδέθημεν φυσικῶς καὶ τεχνητῶς τόσον ἐν τῇ ζωῇ τὰ ὁποῖα τόσο ἀγαπήσαμεν καὶ ἀπολούσαμεν εἰς τὸν βίον μας, μᾶς παρακολουθοῦν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τάφον.

Ἐκεῖ ἡ μητέρα ἡ ὁποία ἔχασε τὸ παιδί της, ἐκεῖ τὰ τέκνα, ἡ ἀδελφὴ, ἀφ' ἑρῶνουν εἰς τὸν ἀγαπώμενον των νεκρὸν καὶ ἀνὰ μίαν δέσμην ἀνθέων, ἡ ὁποία καὶ μόνη δύναται νὰ τὸν συντροφεύῃ εἰς τὴν οἰκίαν κατοικίαν του...

Ἀργυροῦλα Παπαδάκη

Τάξις Γ' Γ. Θ. Χ

Η ΠΡΩΤΑ

Ὡς εἰς τὰς διαφόρους ὥρας τοῦ ἔτους, ὅπως καὶ εἰς ἐκάστην ἡμέραν ἔδωκεν ὁ δημιουργὸς ἴδια θέλητρα, ἴδιαν καλὴν.

Καθ' ἐκάστην ἐν μέσῳ τῶν καθημερινῶν ἀσχολιῶν μου βλέπω καὶ θαυμάζω τὴν Θεῖαν ἀγαθότητα, τὴν πανταχοῦ καὶ εἰς πάντας περιέχουσαν τὰ πλοῦσια αὐτῆς δώρα.

Νοῦ, ἡ διαφορὰ τῶν ὥρων τῆς ἡμέρας τοσοῦτον ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦ ἐπενεργεῖ, ὥστε ἕκαστος θνητὸς νοεῖ, ὅτι ἄλλος ἄνθρωπος εἶναι τὸ πρῶτον καὶ ἄλλος τὴν ἐσπέραν.

Ἡ νύξ ἡδη ἐτελείωσεν τὸ εὐεργετικὸν ἔργον τῆς ἀναπαύσεως. Ἡ λησιάζει ἡ ὥρα τῆς ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐγέρσεως πάντων.

Ἦδη τὸ ὥχρον λυκαυγὲς ἐπιφαίνεται ἐπὶ τῶν λόφων καὶ εἰς τὰ ὕψηλά των ἀκρωρείων δάση οἱ καλύβαι καὶ οἱ παρκοίμενοι θόμβοι ἐξέρχονται βαθμῶν ἀπὸ τοῦ μυστηριώδους σκοτεινοῦ κατ' ἀρχὰς συγκεχυμένως ἔτι δὲ περισσώτερον σαφεῖς. Ἀργυροειδὲς ὁμίχλη κατακάθεται ἐπὶ τῶν δασῶν καὶ ὑπεράνω ἐκτείνεται τῶν ὕδατων. Ὁ κορυβαλλὸς ἀναβαίνει πρὸς τὰ νέφη ψάλλον ὅπως ἀσπασθῇ τὴν ἐρχομένην αὐγὴν ἡ δὲ τοῦ ἀλέκτορος φωνὴ ἀκούεται μακρόθεν ἀναγγέλουσα τὴν ἐρχομένην ἡμέραν.

Αἰφνης δροσερὰ πρωΐνῃ οὐ-

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ

Είχαμε σχολάσει και περπατούσαμε ήσυχη στο δρόμο, έχοντας στο νοῦ μου χίλιες δυο σκέψεις.

Είχα προχωρήσει έτοιμο κάμποσο από το σχολείο όταν ήρθαν και μου χάλασαν την ήσυχία κάμποσες άγριες φωνάρες που έρχονταν από μια γωνιά που είχαν μαζευτεί πάρα πολλοί άνθρωποι. Από περιέργεια πλησιάζω κι' εγώ προς το μέρος εκείνο, και βλέπω χάρω ένα άνθρωπο μεσόκοπο και είναι καταματωμένος. Φορούσε ρούχα παλιά και λερωμένα και ματωμένα ποῦ και ποῦ. Τά παπούτσια του ήταν παλιά και κρατούσαν μια κλάμη στο πῆχος λάσπη. Ήταν ο καθμένος αξιόλυπτος στα χάλια που είχε φθάσει και όποιος και αν τὸν έβλεπε θάτὸν συμπονούσε. Ένας-ένας έρευναν οί μαζεμένοι άνθρωποι λέγοντας «ποιος τοῦ φταίει; ἄς μὴν έπινε τόσο πολὺ κρασί».

Αμέσως εγὼ κατάλαβα ἀπ' αὐτὸ ὅτι ἀσφαλῶς είχε μεθύσει αὐτός ὁ άνθρωπος και ἀπὸ τὴν πολλὴν μέθη ζαλίστηκε και ἐξέπλωσε κάτω φαρδὺς πλατὺς. Αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ μου τὸ βεβαιώση μιὰ μου συμμαθήτρια

ρα ἐξ ἀνατολῶν πνέουσα καταδροσίξει όλα τὰ πλάσματα. Οί ἀνθηροί τῶν δένδρων κλῶνοι σείονται τὰ ἀνθη τοῦ ἀγροῦ λάμπουσιν και τὰ δρεῖ ὑψοῦνται ὑπερήφανα σὰν πανύψηλοι γίγαντες.

Ὡ! ὅποιον πυκνὸν πλῆθος θελκτικῶν χρωμάτων και ἡχῶν! ὅποιον ἐνθουσιαστικὸν ὄντως θέαμα παρίστανεν ἡ νέα αὕτη θαυμαστὴ πλάσις ἐξερχομένη ἀπὸ τοῦ κενοῦ και τῆς ἐρημίας τῆς νυκτός! ὁ ναὸς τοῦ ὀφίστου ἤνοιξεν!...

Και ὅταν ἡ πρωΐνὴ τοῦ χειμῶνος ὥρα ἀντὶ ἀνθῶν διασπορίζη ἐπὶ τῶν παραθύρων ἡμῶν νιφάδας χιόνος ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς φύσεως και ἡ ἀγαθότης τοῦ Δημιουργοῦ δὲχι ὀλίγον θαυμάσιαι εἶναι.

Ενῶ δὲ κατὰ τὴν ἑαρινὴν πρωΐ αν οὕτως εἰπεῖν ἅπανα ἡ ἰδικὴ μας ψυχὴ περιπλανᾶται εἰς τὰ ἀπειρα θέληγτρα τῆς φύσεως. κατὰ τὴν πρωΐ-αν τὴν χειμερινὴν συστελλόμεθα και περιουζόμεθα ἐντός τῶν ἑαυτῶν μας κατὰ τινα τρόπον ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀνῆκωμεν εἰς τοὺς ἑαυτοὺς μας παρὰ εἰς ἄλλον τινά.

Μαρίκα Λυσ. Γιαννακάκη

Μαθητρία Γ'. τάξ. Γυμνασίου Νεαπόλεως.

ἡ ὁποία εἶχε παρακολουθήσει τὴν σκηνὴ ἀπὸ τὴν ἀρχή, και ἦταν και γείτονες μὲ τὸ μεθυσμένοαὐτὸ. «Καὐμένη Μαρίκα» μου λέγει ἡ φίλῃ μου «ἔχει ἂν ἀγαπᾷ 7 μι-ρὰ παιδιὰ, και μιὰ γυναῖκα δουλεύτρα πολὺ μὰ τί τὰ θέλεις...» «Ὅσα δουλεύει τις τὰ παίρνει διὰ τῆς βίας... Αὐτὸς πάλι εἶναι κτίστης και βγάζει πολλὰ χρήματα ἀλλὰ μόλις βραδυάσει πηγαίνει μὲ μερικὸς ἄλλους σὲ πενιχρὲς ταβέρνες και πίνει ἀπλήστως και σπαταλᾷ τὰ χρήματά του χωρὶς νὰ σκέπτεται καθόλου τὰ παιδιὰ του ποὺ αραβοῦν τὴ μάνα τους ἀπὸ τὸ φουστάνι γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ ψωμί. Κι' αὐτὴ ἡ ἀμοιρὴ τὰ ξεγελά λέγοντάς τιν ὅτι σὲ λίγο θάρθῃ ὁ μπαμπᾶς νὰ κρατᾷ ψωμί. Ἔτσι λέγω τὰ ξεγελά εἰς ὅτου πικρὸς ὕπνος κλείσῃ τὰ βλέφαρά τιν και κοιμῶνται νησι κά... Τὸν βλέπεις μου κάνει ἡ συμμαθήτριά μου φαίνεται πῶς εἶναι 45 χρονῶν ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσο. Τὸ κρασί τὸν ἔκαμε ἔτσι». Μὰ βέβαια τῆς λέω δὲν τὸ ξέρεις πῶς τὸ κρασί εἶναι σὰν ἓνα κάρβουνο ἀναμμένο στὸν ὄργανισμό τοῦ ἀνθρώπου;

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὥρα εἶχε περάσει και ὁ στόμαχός μας δὲν μπορούσε νὰ ὑπομείνῃ πλέον ρίξαμε δυὸ-τρεις ματιὰς ἀκόμη στὸν ξαπλωμένο μεθυσμένο ἄλλος συμπόνας και ἄλλες περιφρονήσεως. Κατόπιν χαιρετητήκαμε καίχωρισμα. Σὲ ὅλο τὸ δρόμο μου σὰς βεβαίω εἶχα τὴν μιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ μεθυσμένου στὰ μάτια μου και τὴν ἄλλη στὰ δυστυχισμένα παιδάκια τὰ κτρινιάρικα, καχεκτικὰ, νὰ κρατοῦν τὴ μάνα ἀπὸ τὸ φουστάνι και νὰ φωνάζουν μαμὰ ψωμάκι... μὲμὰ.

Μοτάκη Μαρίκα
τάξ. Β'. Γ. Θ. Χ.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

Εἰς τὸ ΒΑ μέρος τῆς μεγαλονήσου Κρήτης εὐρίσκεται ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς, ἡ ὡραία πόλις «Χανιά». Ἡ πόλις μας λοιπὸν αὕτη εἶναι ἐκτεταμένη ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἐχει κτισθὴ πλησίον τῆς θαλάσσης, ἐπομένως εἶναι πόλις ἐμπορικὴ. Ἡ ἀποψὲς τῆς πόλεως ἀπὸ τὴν θάλασσα δὲν εἶναι σχεδὸν καθόλου ὡραία. Τζαμιά μὲ τοὺς ὕψηλους μιναρέδες και τὰ γυαλιστερά ἡμισέληνα στὴν κορυφή, παλαιὰς οἰκίας, ἐρείπια φρουρίων ἀντικρίζει τις ἀπὸ τὴν θάλασσα. Του ναντίον ἔαν παρατηρήσωμεν αὐτὴν ἀπὸ ἓνα ἐκ τῶν ὕψηλῶν

λοφίσκων, οἷτινες τὴν περιστοιχίζουν, ἀντικρύζομεν μιὰν ὡραίαν ἀποψιν. Ἡ πόλις ἐκτείνεται ἀπὸ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμὰς εἰς μεγάλην σχετικῶς ἔκτασιν και κατὰ μῆκος τῆς θαλάσσης, ἡ καταπράσινος πεδιάς ποὺ ἀπλώνεται ὀπισθεν αὐτῆς γεμάτη ἀπὸ ἐλαίας, σὰ μιὰ δευτέρη θάλασσα, ἀποτελοῦν πανοραματικὴ ἀποψιν. Σ' αὐτὸ τὸ σύνολον, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς μικρὰς ἡ μεγάλας οἰκίας τῆς πόλεως, διακρίνεται μιὰ ἔκτασις μεγάλη κι' ἔρημος, και πρὸς ΝΑ αὐτῆς ὀφιοῦται μιὰ μεγάλη στήλη—τὸ ὠρολόγιον Κήπου—ποὺ ἴσως μπορούν νὰ τὴν παραβάλωμεν μὲ τὴν στήλην τοῦ Ἀδριανοῦ!... Ἀν παρατηρήσωμε μάλιστα θὰ διακρίνωμε κάτι ἀνθρωπάκια—ποὺ μοιάζουν μὲ τοὺς νάνους τῆς Ἀφρικῆς καθὼς τὰ βλέπομε ἀπὸ μακριὰ—νὰ χουν ὁ ἓνας ἀπ' ἐδῶ, ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ σὰν νὰ γίνεται ἡ μάχη τοῦ Μαραθῶνος!... Ἐ... θὰ μαντέψατε βέβαια ὅτι ἡ ἔκτασις αὕτη εἶναι τὸ γυμναστήριον τῆς πόλεως. Γιατί βέβαια ὁ ἀθλητισμός εἶναι μιὰ ἀπαραίτητος ἀσχολία τῆς νεολαίας μας. Πρὸς Ν λοιπὸν τοῦ γυμναστηρίου εὐρίσκεται ὁ Δημοτικὸς Κήπος Χανίων και μάλιστα τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι φυτευμένον μόνον ἀπὸ πεῦκα. Ἀνάμεσα δὲ στὰ μικρὰ αὐτὰ δένδρακια μαζεύεται ἡ νεολαία ποὺ δὲν λαμβάνει μέρος στὸ ποδόσφαιρο και παρακολουθεῖ μὲ μανία τὰ διάφορα μάτς. Πρὸς Β τοῦ γηπέδου ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «Πεδίον τοῦ Ἀρεῶς», εὐρίσκονται τὰ ἐρείπια τοῦ παλαιῦ φρουρίου τῆς πόλεως. Πρὸς Ἀ αὐτοῦ ὀφιοῦνται διάφορα οἰκίαι και πρὸς Α εἶναι τρία σχολεῖα κατὰ σειρὰν παρατεταγμένα ὡς θεαταῖ! Τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεῶς εἶναι περιτριγυρισμένο προσωρινῶς ἀπὸ κάγκελα. Ἐχομεν ὅλως τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διορθωθῇ εἰς τὸ μέλλον ὅπως και τὸ στάδιον τῶν Ἀθηνῶν. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἀπολαμβάνωμεν μεγαλυτέραν ἀξιοπρέπειαν τὰ διάφορα ἀγωνίσματα, κι' ἄς προσπαθῶμε νὰ ἐπαναφέρωμεν τὰς ἀρχαίας συνηθείας και τὰ διάφορα ἀγωνίσματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἐχάριζαν τὰ πραγματικῶς ὕγιᾶ σώματα στοὺς δοξαμένους προγόνους μας.

Κατίνα Χατζιδάκη
Τάξις Γ'.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΤΡΙΣ;

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀφ' ὅτου δηλαδὴ τὸ ἀνθρώπινον γένος συνηθάνθη ἑαυτὸ, ἐκ τὸς τῶν ἄλλων καθῆκόντων τὰ ὁποῖα εἶχε ἔτρεφε και τὸ πάντων ἱερώτερονθεωρούμενον, τὸ ὑπὲρ τῆς πατρίδος μάχεσθαι.

Τὸ τοιοῦτον καθῆκον ἔτρεφον ὀχι μόνον οἱ πολιτισμένοι ἀλλὰ και αὐτοὶ οἱ βάρβαροι και οἱ ἀπολίτιστοι λαοί. Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους λαοὶ ἄγριοι, βάρβαροι και ἀπολίτιστοι ἐπιπτον εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς πατρίδος! Ἀλλὰ τί εἶναι Πατρίς; Τί εἶναι ἐκεῖνη χάριν τῆς ὁποίας ἐκατόμβαι ἀνθρωπίνων ὑπέρξων ἐθυσίασθησαν (εἰς τὸν βωμὸν τῆς; Τί εἶναι ἐκεῖνη χάριν τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμεθα και ἀποθνήσκομεν; Τί εἶναι ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς Πλάτων θεωρεῖ «τιμωτέρον και ἀγιώτερον και ἐν μείζονι μίρᾳ παρὰ θεοῖς τε και ἀνθρώποις, πατρός τε και μητρός και πάντων προγόνων»;

Πατρίς εἶναι ἡ γῆ τῶν πατέρων ἡμῶν, εἶναι ἡ γῆ εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἱερὰ κένσις τῶν προγόνων ἔχει κατατεθῇ, εἶναι ἡ γῆ τὴν ὁποίαν κοσμοῦν «και ἡλαμπρύνουν οἱ πατρώαι παραδόσεις. Ἡ Πατρίς εἶναι ἐκεῖνη ἣτις ἐκυεῖ ἡμᾶς, ἰδιατρέπει και παιδεύει ἡμᾶς».

Ὅφειλομεν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην, σεβασμὸν, και ὑποταγὴν καθὼς εἰς τὴν θρησκείαν και τὸν Θεόν. Πᾶς ὅστις ἀγωνίζεται ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Διότι τῆς πατρίδος προσβαλλομένης και πάντα τὰ ἰδικὰ του προσβάλλονται, και ὑποδοῦ λωθείσης αὐτῆς και ὁ ἴδιος ὑποδουλώνεται, ἐξευτελιζεται, ἐκμηδενίζεται και καταστρέφεται. Δικαίως λοιπὸν χάριν αὐτῆς πίπτομαι ἀγωνιζόμενοι. Πρέπει νὰ εἰμεθα ἐπρόθυμοι νὰ θυσιάσωμεν και τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μας ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἡμῶν.

Τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα ἔτρεφον πάντες οἱ λαοί, πολιτισμένοι και ἀπολίτιστοι, βάρβαροι και μὴ.

Ὑπὲρ πάντα ὅμως ἄλλον λαὸν ὁ Ἑλληνικὸς ἔτρεφε τὴν μέχρις αὐτοθυσίας ἀγά

ΗΘΙΚΟΠΛΑΣΤΙΚΑ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ζῶμεν ἐν τῷ χρόνῳ καὶ μόνον μὴ μικρὰ αὐτοῦ σιν μὴ μᾶς ἀνήκει. Ἡ εἰμαρμένη δὲ ὁδηγεῖ τὰ βήματα καὶ δεσπόζει τῆς φυλῆς εἰς ἣν ἀήκομεν, μόνον δὲ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς εἰμαρμένης ταύτης ἀσχοῦμεν τὴν αὐθεντῆ μας «ἐλευθέραν βούλησιν» μεταχειριζόμενοι πρὸς τοῦτο ὅλην μας τὴν μικροσκοπικὴν δύναμιν ἐφ' ὅσον καὶ αὐτὴν τὴν διατηροῦμεν.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν του δύον σιν λεπτὰ λέγει ὁ Ρίχτερ τὸ ἓνα διὰ τὴν χαμογελάσῃ τὸ ἄλλο διὰ τὴν κλάσῃ καὶ τὸ μισὸ διὰ τὴν γαπήσῃ.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ μισοῦ αὐτοῦ λεπτοῦ τὸν καλεῖ ὁ θάνατος.

Θὰ οὖς συνέβη βεβαίως νὰ προσέξῃς εἰς κάποιαν παλαιὰν τῆς ἀπορίας ἡγεῖται μεγαλοπρεπῶς ἓνας τυμπανοκρούσης. Σοβαρὸς καὶ ἀξιόπρεπός σου μιλεῖ τὰ βήματα του ὑπὸ τοῦς ἤχους τοῦ τυμπάνου ἐνῶ ὁλόγυρά του σωρὸς μικρῶν παιδιῶν τρέχει μαζὶ του καὶ μετὰ τὰ μά-

την πρὸς τὴν πατρίδα.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἕλληνος πρὸς τὴν πατρίδα εἶνε μετὰ γάλη καὶ φλογερά. Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων αἱ ἡρωϊκαὶ πράξεις τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ αὐτῆς ἠλκύσαν τὸν θαυμασμὸν τῆς ἀνθρώπου πότητος. Τὰ κύματα τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, οἱ βράχοι καὶ αἱ πεδιάδες τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἐβάφθησαν δι' ἀφθόνου καὶ τιμίου Ἑλληνικοῦ αἵματος, χυθέντος ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

Τὴν ἀγάπην τοῦ Ἕλληνος πρὸς τὴν πατρίδα θαυμάσιος διέτύπωσεν ὁ Ὅμηρος εἰς τὸν μεγαλόφυχον Ὀδυσσεῆα ὅστις ὑπὲρ πάντων ἄλλων γαλεῖον, καὶ πᾶσαν δόξαν πρεστίμην ἵνα ἴδῃ καπνὸν ἀναδρώσκοντα ἐκ τῆς πατρίδος του.

Ἄς μὴ διατάξωμεν λοιπὸν νὰ θυσιάσωμεν ὑπὲρ αὐτῆς. Ὁ γλυκύτερος τῶν θανάτων εἶνε ὁ ὑπὲρ πατρίδος.

ΜΑΡΙΚΑ ΧΑΛΑΡΗ
Τάξις Ε'. Γ. Θ. Χανίων.

τα σιηλωμένα ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν ἐκείνην μορφήν.

Ἡμεῖς τὰ ἀδύνατα ἀνθρώπινα πλάσματα εἴμεθα τὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς λιανέας τῆς ζωῆς ἀνιέζοντα μετὰ φόβου καὶ τρόμου εἰς δύο μεγάλους τυμπανοκρούσας τὸν χρόνον καὶ τὴν Εἰμαρμένην.

Βαδίζομεν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἴσοι καὶ ἡλικιωμένοι, εὐφυνεῖς καὶ μὴ, καλοὶ καὶ κακοὶ κατὰ τὴν φύσιν μας, ἀκολουθοῦντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς συνεχῇ καὶ ἀδιάκτυπον ρεῦμα ὅπως τὰ νάματα τοῦ ποταμοῦ ποὺ κυλλοῦνται εἰς τὸν ὠκεανὸν πρὸς τὸ στόμιον τοῦ ὁποίου μοιραῶς φέρονται.

Καὶ γνωρίζομεν, ἄλλως τε, ἅλλα τόσα περὶ τῆς τύχης μας ὅσα καὶ αἱ ὀνομαζόμεναι σιγῶν τοῦ ὕδατος περὶ τοῦ ἀχανοῦς ὠκεανοῦ εἰς ὃν ἄσυναισθήτως φέρονται.

Διὰ τί βιάζομεθα; ἀνέως; ποῦ βαίνομεν; ποῖος ὁ σκοπὸς ὅλης αὐτῆς τῆς κινήσεως; Ἀγνοοῦμεν καθ' ὅλον κληρίαν βαδίζομεν μόνον κατ' ἀνάγκην (ἃν δὲν συρῶμεθα) πιοιέμεν καὶ ἐλπίζομεν.

Ὅπως λέγει περὶ τοῦ εἰς μίαν ποιητικο-φιλολογικὴν παράγραφον τοῦ ὁ Καρλάιλ δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὥστε τὸ ἀπερραῖτο μυστήριον τοῦ χρόνου ποὺ ἀπεριόριστος, σιωπηλὸς ἀκέραιος καὶ ἀέναντος κυλλεῖται γοργῶς ὡς μὴ ὠκεάνειος πλημμυρὶς ἐπάνω εἰς τὴν ὅποιαν ὅλοι μας καὶ τὸ Σύμπαν μαζὶ πλανῶνται ὡς ἐλαφροὶ ἀπόπνοια, ὡς φευγαλέοι ὀδραματισμοὶ ποὺ ἰώρα ἡσαν καὶ τὴν ἐπομένην στιγμήν δὲν ὑπάρχουν. Ἀλλὰ δὲλα αὐτὰ εἶναι κυριολογικῶς θαῦμα καὶ ἱκανὸν νὰ μᾶς καταστήσῃ ἀναύδους καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλως τε λέξεις ἱκανὴ νὰ τὸ ἐκφράσῃ. Τὶ κάνομεν κατὰ κανόνα εἰς τὴν ζωὴν μας;

Οἱ πλεῖστοι δὲ ἡμῶν δὲν κάμνουν σχεδὸν τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ τρώγουν, νὰ κοιμῶνται καὶ νὰ ἀναπνέουν καὶ νὰ συμβαδίζουν μετὰ τοὺς προπορευομένους γίγαντας τυμπανοκρούσας καὶ δυνάμει.

ὡς νὰ φέρονται εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ θαλάμου δίχως νὰ γνωρίζουν οὐδὲ νὰ ἐρωτοῦν ἃ τὸ διατῇ.

Κολοσσιῶν, φοβερὸν πεπρωμένον ποὺ ἡμπορεῖς νὰ ἐξυψώσῃς τὸν ἄνθρωπον εἰς δόξαν καὶ ἃ τὸν συντρίψῃς εἰς κοινὴν λέγει ὁ Σίλλερ καὶ π.ν.

Ἡ μεγαλειότης πλειονότης ἐξ ἡμῶν εἶναι ταπεινὰ ἢ τυφλὰ ὄργανα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἄλλων τῶν ἀωτέων μας ποὺ μᾶς εἰσποθεῖσιν ἄλπου καὶ μᾶς λέγουν νὰ κάμωμεν αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο.

Ὁ ἄνθρωπος εἶπεν ὁ μέγας Γκαίτε νομίζει δι' ἐκβερνὰ τὴν ἰδίαν του ζωὴν καὶ δι' ἐκβερνὰ διευθύνει ὅπως θέλει τὰς πράξεις του, ἐνῶ ἡ ὑπαρξὶς του εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τῆς εἰμαρμένης!

Ἐν εἶος! Μιᾶζω! ἓνα παραμυθι, τὸ διάβα ἐνδὸς μειώρου, ἓνα ἀμυδρὸ φάσμα ποὺ φαίνεται σὶν ὀρίζοντα μὴ σιγμὴ καὶ χάνεται παρρηθὺς εἰς τὸ ἀπειρον διάστημα τῆς αἰωνιότητος παρατηρεῖ μετὰ χολικῶς ὁ Θώμασσον. Ἡ πολυούνητη ἀνθρωπόμοζα ποὺ περιστοιχίζει τοὺς γίγαντας τῆς Εἰμαρμένης καὶ τοῦ χρόνου ἱποτελεῖται ἀπὸ μικροσκοπικὰ ἀνθρώπινα ὄντια προικισμένα μετὰ ἀπεριόριστον ἱκανότητα ν' ἀδιαπαιδῶνται ἀφ' ἐνὸς καὶ νὰ βλέπουν ἀφ' ἐξ ἑνὸς τοὺς ἄλλους ὅπως δὲν εἶναι ἐν ἡ πραγματικότητι. Συνηθίζουν νὰ λέγουν «ὁ χρόνος περνᾷ». Ἀλλὰ ὁ χρόνος δὲν περνᾷ καθόλου. Εἶναι καθ' ἑαυτὸν αἰώνιος. Οὐδέποτε ἔσχεν ἀρχὴν ἐπομένως δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔχη καὶ τέλος.

Ὁ χρόνος δὲν περνᾷ, ἡμεῖς μόνον παρερχόμεθα ἀναπιστευτῶς ὡς ἐφήμεροι καὶ ἀδιόρατοι σχεδὸν εἰς τὸν κύκλον τοῦ Σύνπαντος ἐφήμεροι ὑπάρξαις.

Ὁ ἀναρχος χρόνος μετὰ τὴν ἀκολουθοῦσαν τὰ βήματα του Εἰμαρμένην παραμένει ἐπ' ἀπειρον μετὰ τὸ ἱεροματικὸν καὶ ἄλυστον μυστήριον του.

Τῶνης Περικλῆς

Ἡ κίνησις τοῦ Γυμνασίου μας

Κατ' αὐτὸς ἔχομεν πληθῶσαν θεσμάτων, μετὰ μικρὸν σχετικῶς εἰσηγήριον, καὶ ἔτσι τὸ μάτι ξεκουράζεται λίγο, ἀπὸ τὸ προσήλωμα στὸ βιβλίον. Τὰ σχολεῖα τώρα μετὰ τὸ καλοκαίρι κάνουν πότε πότε καμμιὰ ἐκδρομὴν. ἔτσι καὶ μεῖς τὸ πρὸ περασμένο Σάββατο πήγαμε στὰ Μεσολα. Ἡ τοποθεσία εἶνε ἐκτακτὴ ἢ δὲ διαδρομὴ ἀκόμη ὠραιότερη, τὴν δὲ παρελθούσαν Τρίτη πήγαμε στὴν Ἀγυῖα καὶ ἀπὸ καὶ στὴν Ἀλικιανόν. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴς διαδοχικῆς ἐκδρομῆς τοῦ Γυμνασίου μας στὰς Ἀθήνας, τοῦ Ἀντικεῖν Ἡρακλείου ἐδῶ, τοῦ Παρθενάγειου μας στὸ Ἡράκλειον, τοῦ Γυμνασίου ἀρρένων στὸ Ρέθυμνον, τοῦ Γυμνασίου Ἀγίου Νικολάου ἐδῶ, τοῦ τῆς Θεσσαλονίκης στὰς Ἀθήνας καὶ τῶν ἄλλων, ὁ κ. Ὑπουργὸς ἀπηγόρευεν τὰς τοιαύτας ἐκδρομὰς. Οἱ μαθηταὶ εὐγνωμονοῦν τὸν Ἐξοχότατον τῆς Παιδείας Ὑπουργὸν ποὺ διέταξε ν' ἀργήσωμεν τὴν ἐξορτὴν τῆς Ἀναλήψεως, καὶ ἔτσι ξεκουρασθήκαμε λιγάκι.

Ἡ ΣΤ'. τάξις τοῦ Γυμνασίου μας ἀρκετὰ συντέλεσε, κατὰ τὴν γνώμην μου εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐράνου ὑπὲρ τοῦ Ὁρφανοτροφείου, αἱ εἰσπράξεις τοῦ ὁποίου ἀνῆλθον εἰς 11819 δραχμὰς.

Ὁ χάρος τώρα τώρα κυτῶ ἀλύπητα τὸ Γυμνάσιόν μας. ἔτσι προχθὲς ὑποῦλα μᾶς ἀρπασε ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα λουλούδια μας, τὴν ἀγαπημένην μας Μαρίκα. Τὸ ἱμνὸσίον μας πένθισε τὸν πρόσωπον χαμὸ τῆς, παρηκολούθησαν τὴν κηδεῖαν τῆς αἱ δύο τελευταῖες τάξεις κατετέθησαν δύο στέφανοι καὶ ἐξεφωνήθησαν λόγοι ὑπὸ δύο μαθητῶν τῆς τελευταίας τάξεως.

Πληθὴς κόσμου παρηκολούθησαν τὰς Γυμναστικὰς ἐπιδείξεις τῶν σχολείων τῆς Μ. ἐκπαιδεύσεως τὰς γενομένας εἰς τὸ Γυμναστήριον τὴν 21 λῆξαντος καὶ αἰτινες εἶχον μεγάλην ἐπιτυχίαν, γιατί οἱ Γυμνασταὶ ἀρκετὰ εἶχον ἐργασθῇ.

Σαχαρένια Σπερελάκη
Τάξις Στ'

Τύποις «Ἀγῶνος»
Καναβάρεν—Χανία

Ἡ σφύρων σταθε-
ρότης εἶναι τὸ θε-
μέλιον πάσης ἡ εἰ-
ρήνης

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΧΑΝΙΑ
15 ΙΟΥΝΙΟΥ

Ἐτησία συνδρομή Δρ. 20
Τιμὴ φύλλου Δρχ. 2,50
Ἀριθμὸς φύλλου 18

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΣ

Κατωτέρω ἀναδημοσιεύμεν ἐντυπώσεις τῶν μαθητῶν τῆς ΣΤ' τάξης Ἰωάννης Θεμιστοκλέους καὶ τῆς Ε' Ἀριέττας Ζυγομαλά ἐκ τῆς ἐκδρομῆς μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου μας εἰς Ἀθήνας τὰς ὁποίας εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ φιλοξενήσῃ ἡ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη ἡμερησία ἔφημερίς «Παρατηρητής».

Τρίτη 18 Ἀπριλίου 1935

Ἐπὶ τέλει, τὸ ἐν ἵπῳ γίνεται πραγματικότητα! Ἡ ἐκδρομὴ γιὰ τὴν Ἀθήνα ποῦ τόσο καιρὸ σχεδιάσαμε, τίθεται σ' ἐφαρμόσιν καὶ χωρὶς καλὰ καλὰ καὶ μετὰ νὰ τὸ πιστέψωμε, βρισκόμαστε σὴν προκυμα α καὶ ἀποχαιρετοῦμε τοὺς δικούς μας. Δὲν εἶσε πιά φέμματα ἀφοῦ μπαίνομε στὴ βάρκα καὶ ἀφίνομε τὰ Χανιά. Σηκώνοντας τὸ βαπόρι τὴν ἀγκυρὰ τοῦ μᾶς ἀπομακρύνει σιγά—σιγά ἀπ' τὴ πόλιν μας, γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ στὴν ἐνδοξη πρωτεύουσα. Μεγάλῃ χαρὰ αἰσθανόμαστε συνάμα θμως ἀνυπομονησία καὶ περιέργεια.—Ἡ φαντασία μας δουλεύει κατὰ τὸν πῶς παράξενον τρόπον ἀραγε ποῦ θὰ μένωμε, τί θὰ κάνωμε, πῶς θὰ περνοῦμε, πῶς θὰ μᾶς φανούν τὰ μέρη ποῦ ἔχομε στὸ πρόγραμμά μας, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε γιὰ πρώτη φορά;

Τὸ βαπόρι μὲ κάθε κίνησιν τοῦ μᾶς πλησιάζει πρὸς τὴν Ἀθήνα ἢ ὁ Ἰάσος γαλήνιαν, ἡσυχὴν ἀπὸ κείνης ποῦ σπάνια βλέπει τὸ Κρητικὸν πέλαγο συμμιρίζεται καὶ αὐτὴ τῇ χαρᾷ μας. Ὑστερὰ ἀπὸ 2 1/2 ὥρας χωρὶς καλὰ—καλὰ νὰ τὸ καταλάβωμε ἀγκυροβόλομε στὸ Πέλοπον. Τὸ Πέλοπον ἀπὸ καὶ ποῦ στάθηκε τὸ βαπόρι μᾶς φαίνεται μιά πόλις ἀκριβὼς σὰν κείνη ποῦ μᾶς περιγράφανε. Πόλις μὲ λίγα σπιτία ἀνάλογα μὲ τοὺς κατοίκους τῆς, χωρὶς λιμάνι. Μᾶς δείχνουν ἀπὸ μακρὰ τὰ διάφορα ἀξιοθέατα τῆς: κτίρια καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ξεκινᾶμε καὶ πάλι.

Κατὰ τὰς 5 ἀντικρύσαμε ἀπὸ μακρὰ τὸ Ἡράκλειον καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο μπαίνομε στὸ πραγματικὸν πολὺ ὥρατον λιμάνι τοῦ, ποῦ δὴ, ἀκούμε εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα λιμάνια τῆς Ἑλλάδας. Τὸ βαπόρι θάμενε 2

περίπου ὥρες ἐκεῖ, γι' αὐτὸ λοιπὸν βρήκαμε τὴν εὐκαιρίαν νὰ

Οἱ ἐκδρομῆς μπροστὰ στὸ Ἡράκλειον στὴν Ἀκρόπολιν.

βγοῦμε ἔξω καὶ ἐσεῖ νὰ δοῦμε γιὰ λίγο τὸ Ἡράκλειον. Ὁ χρόνος δὲν μᾶς επέτρεπε νὰ δοῦμε πολλὰ πράγματα, προσπαθήσαμε θμως νὰ ἐπισκεφθοῦμε δσο τὸ τὸ δυνατόν περισσότερο. Πήγαμε στὸν κήπον τοῦ, ποῦ εἶναι ἀρκετὰ ὥρατος ἂν καὶ νεοσύστατος. Ἐκεῖ δὶπλα εἶδαμε καὶ τὸ ἡρώον ποῦ ἱδρύσανε τὴν λίαν χρόνια, μὲ εἰκόνας διαφόρων ἀγωνιστῶν τὰ ὀνόματα καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν ὁποίων εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀναπτύξῃ ὁ ὑπάλ-
ληλός του. Κάνοντας μιά βόλταν

γύρω στὴ πόλιν σχηματίσαμε τὴν ἐν ὕψει δτι πρόκειται περὶ ἡμῶν, ἰσχυρὰ καλῆς καὶ ἐμπορικῆς πόλεως.

Μὲ τὴν σφυριά τοῦ τὸ βαπόρι μᾶς ὕμνησε πῶς εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσωμε πίσω καὶ ἐσεῖ: σὲ λίγο εἶδαμε νὰ ἀπομακρύνονται σιγά—σιγά ἀπὸ τὰ μάτια μας τὰ φῶτα τῆς πόλεως, ποῦ εἶχανε πιά ἀνάψει.

Τετάρτη 19 Ἀπριλίου

Βρισκόμαστε πάνω στὴ γέφυρα, Ἀπὸ μακρὰ βλέπομε μὲλις τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς σκεπασμένα ἀπὸ ἓνα ἀσπρο πέπλο ποῦ μᾶς ἐμπόδιζε νὰ διακρίνωμε καθαρά. Εἶναι ἡ ὁμίχλη ποῦ αὐτὴ τὴ μέρα εἶναι ἐξαιρετικὰ πολλή. Ἡ ἀνυπομονησία καὶ χαρὰ μας φτάνουν στὸ καταύρουτο.

Ὅχι! δὲν εἶναι πιά φέμματα, τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν ὥρα ποῦ τόσο καιρὸν τὴν ὀνειρώχουμε καὶ ποῦ μᾶς φαινόταν τόσο δύσκολο νὰ τὴ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ τώρα τὴ βλέπομε νὰ πρὶβάλλῃ μπροστὰ μᾶς μετὰ δὴ τὴ μεγαλυπρέπεια καὶ χάρι τῆς. Τὸ βαπόρι ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ καὶ σὲ λίγο ἀρχίζουμε νὰ βλέπωμε καὶ τὰ πρῶτα σπιτία.

Ὡ! Θεέ μου! νὰ ὁ Πειραιῆς, βαπόρια μικρὰ μεγάλα—καθὲ σχήματος καὶ καθὲ ἐθνικότητος ἀγκυροβόλημένα μέσα σὲ καὶ νοτὸ ἀπέραντον λιμάνι, ποῦ δὲ μπορούμε νὰ διακρίνωμε τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ. Σιγά σιγά καὶ μεγαλόπρεπα μπαίνει τὸ βαπόρι μᾶς μέσα σ' αὐτὸ τὸ λιμάνι ἀφίνοντάς μας νὰ βλέπωμε ἀ-

χόρταγα δὴ τὰ ἀξιοθέατα μέρη τοῦ Πειραιῆς, ποῦ μᾶς δίνουν τὸ σκίτσον τῆς πρῆτης μας ἐμπορικῆς πόλεως. Πλευρ'ομα πιά καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀποβιβάσεως ἔφτασε. Πρὶν ἀκόμα ἀφίσωμε τὸ πλοῖον, βρέθη—αν μπροστὰ μᾶς δὴ δασποινίδες, ποῦ ἦρθαν νὰ μᾶς υποδεχτοῦνε, ἡ μιά καθηγήτρια τοῦ Β' Γυμν. Θηλ. Ἀθηνῶν ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ τοῦ δι-
Παρπαρία καὶ ἡ ἄλλη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τῆς νεότητος δι-
Κατσαλίδου. Σὲ λίγο χωθήκαμε καὶ μεις στὸν ἀνεμοστόβιλον καὶ στὴν κίνησιν τῆς ἀνθρωπίνης μάζας, ποῦ τρέχανε σὰ δαιμονισμένοι πάνω—κάτω καὶ χωρὶς νὰ καταλάβωμε καὶ μεις πῶς βρεθῆκαμε στὸ μεγάλο ἡλεκτρικὸ σταθμὸν, ποῦ ἀληθινὰ μᾶς εἶχανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι.

Ἐνα δυνατὸ ἀπὸ μακρὰ σφύριγμα μᾶς ἀναγγέλλει πῶς ὁ ἡλεκτρικὸς πλησιάζει: γρήγορα—γρήγορα μπαίνομε μέσα καὶ δὲν ὁπάρχει πιά καμμιὰ ἀμφιβολία πῶς σὲ λίγα λεπτά θὰ βρεθοῦμε στὴν Ἀθήνα. Ὑστερὰ ἀπὸ σταθμοὺς μερικῶν δευτερολέπτων ποῦ κάναμε περνώοντας ἀπὸ διάφορα προάστια τῶν Ἀθηνῶν σταμάτησαμε πιά τελειωτικά. Βγαίνομε ἀπὸ τὴν ἡλεκτρικὴν καὶ ἀνεβαίνοντας μερικὰ σκαλιὰ τοῦ σταθμοῦ τῆς Ὀμόμου βρεθῆκαμε στὴν Ἀθήνα. Νὰ λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ τὴ σκοτάδι τοῦ σιδηροδρόμου, πῶς ἀπλετο καὶ μάλιστα τοῦ Ἀττικοῦ ἡλίου. Ὀμόμου!

Ἐδῶ εἶναι πραγματικὰ ποῦ σταματᾷ ὁ νοὸς τοῦ ἀνθρώπου, μιά πλατεῖα πάρα πολὺ μεγάλη ποῦ βλέπει κανεὶς νὰ ξεκινᾶνε γιὰ δλους τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν τράμ καὶ αὐτοκίνητα, ἀκούει τὰ γκλάξον τῶν αὐτοκινήτων, τὰ κουδουνάκια τῶν τράμ, τὸ θόρυβον, τὴν τέρβην καὶ συναισθάνεται πιά πῶς βρίσκεται σὲ μιά μεγαλοπόλιν.

Αἱ δασποινίδες ποῦ μᾶς συν-
οδεύανε ἐγγενέστατες καὶ ὑπο-
χρεωτικώτατες, μᾶς προσφέρανε

εκ μέρους του Έρυθρου Σταυρού ένα γάλα στο γαλακτοπωλείο «Γαλλία» που αληθινά μας αναζωογόνησε πολύ. Από και βρεθήκαμε σε λίγα λεπτά με το αυτοκίνητο στο Β' Γυμνάσιο Θηλέων στην ομορφη συνοικία Κολωνάκι που με λαχτάρα είσ' ουνά δελφές μας με πολλούς από τους καθηγητές των και τον ευγενέστατο Γυμνασιάρχη των κ. Παπαδημητρίου μας περίμεναν για να μας πουν το «καλώς ήλθατε».

Με γέλοια και χαρές τρέξανε να μας συνπάρουν κι' αφού μας δείσανε τους μέλλοντες και τώνες μας, όπου αφήσαμε τα πράγματά μας, α' εβήκαμε πάνω σε μια οϊθουσα όπου μας είχαν ετοιμάσει μια ανέλπιστη δεξίωση. Μερικές μαθήτριες τραγουδούσαν διάφορα τραγούδια, άλλες χορεύ' νε διάφορους έθνικους χορούς. ύστερα μας προσέφεραν άνθη και γλυκά. Η μαθήτριά της Στ' τάξεως Στέλλα Σπύρουλου καλοσορίζοντάς μας μας είπε τα εξής λόγια:

Σεβαστοί κ. Καθηγηταί και αγαπηταί συμμαθητρίαι,

Έκ μέρους του Β' Γυμνασίου εκφράζω έμείνα τα όποια κάθε μαθητική ψυχή ήτο έτοιμη να είπη, δια να σας φανερώση την ευχαρίστησίν της, την χαράν της, την υπερηφάνειάν της, την τιμήν που μας δίδετε να μας επισκεφθήτε.

Nail σεβαστοί μου καθηγηταί και αγαπηταί συμμαθητρίαι, σήμερα μας κάμνετε να πετάξωμεν εις άλλους ούρανοους, σήμερα μας κάμνετε να αισιανθώμεν μίαν περίεργον, μίαν έντελώς άσυν ήθιστον χαράν, διότι θ'ι δυνηθώμεν να γνωρίσωμεν και άλλες έλληνοποθλές, μαθητρίας ως ήμεις, υπερηφάνους τόσον δια την μεγάλην μας πατρίδα, όσον και δια την ιδιαιτέραν των, την ένδοξον Κρήτην.

Σήμερα μας χαρίζετε την εύτυχίαν να γνωρίσωμεν έκ του πλησίον τας ώραίας κόρας της θαλασσοβρέκτου Κρήτης, της νήσου του Μίνωος, οι όποιαι διέσχισαν μίαν ολόκληρον θάλασσαν, δια να μας συναντήσουν, δια να έλθουν να ίδουν μίαν άλλην δοξασμένην γωνίαν μίαν άλλην δαφνοστ' φάνωτον κόρην, της μικράς, αλλά τιμημένης Ελλάδος, τας Αθήνας.

Ευχαριστούμεν μεθ' ύμων τους σεβαστούς κ. Καθηγητάς σας, εις την ευγενικήν και έλληνικωτάτην χειρονομίαν των όποιων όφειλομεν την ανέλπιστον συνάντησίν μας. Θα είμεθα εύτυχείς αν και ήμεις κατορθώσωμε να σας ανταποδώσωμεν την έπισκεψιν ταύτην

και να εκπληρώσωμεν τοιοιουτρόπως το όνειρον το όποιον από της παιδικής μας ηλικίας βλέπομε, δηλ. να επισκεφθώμεν την τιμημένην νήσον σας. Χαίρουσαι δια την εύτυχίαν ταύτην, υπερήφαναι δια την τιμήν, την όποιαν μας δίδετε, σας χαιρετίζομεν σεβαστοί Καθηγηταί και μικρές έλληνοποθλές μας και αύθορητως σας κωλύομε το: Καλώς ώρίσατε τιμημένα παιδιά της ένδόξου Κρήτης.

Καλώς ώρίσατε ώραίς Κρητικοποθλές».

Σ' αὐτήν άπήντησε εύχαριστώντας με δυο λόγια μια δική μας μαθήτριά. Στο τέλος ο ύποδιεθυντής και διοργανωτής της έκδρομής μας κ. Νικ. Παπαγοηγοράκης εύχαρίστησε το Γυμνάσιο και τον Έρυθρό Σταυρό για την όμορφη ύποδοχή που μας κάμανε, κι' έτόνισε με λίγα λόγια την νέα γερή κατεύθυνση που πέρνει η γυναικεία εκπαίδευσις. ύστερα η μαθήτριάς προθυμότατα μας δείσανε το σχολείο τους που αληθινά θαυμάσαμε για τίς τόσες εύκολίες του. Και πάνω σε μια άπ' τίς ώραίς ταράτσες του άδελφωμένες βγάλαμε μερικές φωτογραφίς για μια γλυκειά θύμησι αὐτῆς της συνάντησης μας. Στο τέλος η ώραία δεξίωσις στεφανώθηκε με εύθυμους χορούς υπό τους ήχους του πιάνου του σχολείου.

Το άπόγευμα της ίδιας μέρας άρχίσωμεν να κάνωμεν τίς πρώτες γνωριμίες μας με την ώραία Αθήνα. Και πρώτα άπ' όλα μια βόλτα στον Έθνικόν κήπο. Τα δέντρα του, τα πολύχρωμα πουλάκια και λουλούδια του, οι τεχνιτές λίμνες του, που μέσα κολυμπούσαν περιφανοί κύκνοι τα σαντριβάνια του, τα πελώρια φυσιικά πολύχρωμα Χαλιά του που προκλητικά ξετυλίζοντανε μπροστά μας σαν να μας καλούσαν να ξεπλώσωμεν πάνω τους οι ώραίοι συνδυασμοί χρωμάτων των λουλουδιών που ξεκουράζανε τα μάτια μας, η μυρουδιά τους που μας γέμιζε από ήδονή οι μακρινοί ήχοι της τζιτζ' ανακατεμένοι με τα γλυκά κελαδήματα των πουλιών, μας χαρίσανε αληθινά στιγμές αλησμόνητες για πάντα. Χρειάστηκαν πολλά παρακάλια και ύποσχέσεις άπ' τους καθηγητάς μας για να καταφέρουν να μας άποσπασουν από το θαυμάσιο θέαμα.

Χαζεύοντας σ' ένα από τους κεντρικώτερους δρόμους της Αθήνας βρεθήκαμε έξαφν μπρός τη Βουλή και επί της εύκαιρία αὐτῇ, οα μέλλουσες βουλευτίνες μπήκαμε μετά τη σχετική άδεια για να δοθμε την αίθουσα εκείνη μέσα στην όποία παίχτηκε τόσες φορές η

τύχη της πατρίδας μας. Ένας κύριος ευγενέστατος από την ύπηρεσία της Βουλῆς είχε τη καλωσύνη να μας πῇ μερικά πράγματα για την εξέλεξι και την ιστορία της Βουλῆς και τον τρόπο της διεξαγωγῆς των συνεδριάσεων από τα όποια πολύ εύχαιιστηθήκαμε.

Αφίνοντας τα σοβαρά άρχισαμε πάλι το χόζεμα μπρός στις όμορφοσιαιμένες βυτρίνες και σταθήκαμε αληθινά με άνοιχτό το στόμο μπροστά στις βυτρίνες των καταστημάτων Χρυσικοποθλου. Οι καθηγητοί μας προλαβαίνοντας κάθε έπιθυμία μας ζήτησαν την άδεια και ο διευθυντής προθυμότατα μας επέτρεψε να επισκεφθώμεθα τα διαμερίσματα και ύστερα από μισή ώρα παραμονῆς έφειγάμε κατενθουσιασμένες.

Η ώραε γοργόφτερες πετούσαν, και άσυναίσθητα θυμηθήκαμε πώς έφθασε η ώρα του φαγητου και γεμάτες όρεξι κακασταλάξαμε σ' ένα άπ' τα κεντρικώτερα έστιατόρια το όποιο μας φιλοξένησε και τίς ύπόλοιπες μέρες της παραμονῆς στην Αθήνα γιατί αληθινά σ' αὐτό βρικόκαμε έξαιρεση ική περιποίησι. Ήταν η πρώτη βραδυά που βλέπαμε την Αθήνα και άχόρταγες όπως είμεθα με δλη τη κούρασί μας θέλαμε να άπολαύσωμε και τα νυκτερινά της κέντρα. Γι' αὐτό διαλέξαμε το μεγαλύτερο και τελειότερο κινηματογράφο όχι μόνο της θῆνης αλλά όπως φαίνεται και ο λης της Ανατολῆς το «Παλλάς» η πολυτέλεια του όπολου μας θάμπωσε κυριολεκτικά.

Πέμπτη 20 Απριλίου

Δέν έχει ακόμα ξεμερώσει, ο ήλιος δέν έχει ακόμα φωτίσει τη πόλι μας ένω ήμεις, έξ' εις τικά πρωί, εις σήμερα βρισκόμαστε στο πόδι γιατί από βραδύς είχαμε άποφασίσει η άνατολή να μας βρῇ πάνω στο ψηλό λόφο του Λυκαβητου και άπόκει να θαυμάσωμε το πρωινό ξύπνημά της. Δυστυχώς όμως ο λίγο συννεφιασμένος ούραϊδς, πρῶτα σπάνιο για την θῆνα, δέ μας άφισε τόσο να άπολαύσωμε το όμορφο οὐτό θέαμα, όσο ήμεις επιθυμούσαμε. ύστερα από ένα άνηφορικό και άρκετά κοπιαστικό δρόμο που τον έκανε όμοια εύχάριστο η πρωινή βροσούλα και ένα ραδιόφωνο που βρισκόταν στη μέση περίπου του δρόμου σκορπίζοντας γλυκούς ήχους φτάσαμε πια στην κορυφή. Εκεί ψηλά στα 277 μέτρα βρίσκεται ένα μικρό όμορφο έκκλησάκι του «Α'ι Γιώργη που λειτουργούσα κείνη τη στιγμή.

Σταθήκαμε στην αυλή της έκκλησούλας. Τι περίφημο θέ

σμοί! Κάτω από τα πόδια μας ολόκληρη η ένδοξη πόλις της θῆνης.

π τη μια μεριά η Πάρνηθα με το φιδένιο δρόμο της κασάλληλο για τους αυτοκινητιστινους, άγώνες, από την άλλη ο ύμητός και πέρα στο βάθος η έκκουσιτή Πεντέλη, από τη δύσι δέ ο Σαρωνικός σάν πλάσιο άγκολάζουν την θῆνα. Το βλέμμα μας άδελι στα ματά στην Ακρόπολι και στα γύρω ύψώματα, στο σιά'ιο, στο πεδίο του Άρεως, στο νεκροταφείο με τα πυκνά κυπαρίσσια του και άκούραστο διασχίζει τους όμορφους Αθηναί'ι' κούς δρόμους σταθμεύοντας σε κάθε σημείο που γενιά έξαιρετική έντόπωσι.

Από κανένα άλλο μέρος δέ θδ μπορούσαμε ώρισμένως περισσότερο να θαυμάσωμε την πρωτεύουσά. Αφού τέλος άπολαύσαμε άρκετά το μαγευτικό αὐτό θέαμα ζήτησαμε κάποιον καλόγερο που μας είπανε πώς βρίσκεται εκεί τώρα και 40 χρόνια για να μας πῇ λίγα πράγματα για την ιστορία της έκκλησίας. Ήτανε ένα σαροβαλισμένο και κομποριασμένο από το βάρος των χρόνων που βαστοδσε στη πλάτη του γεροντάκη που μόλις μπορούσε να στηριχθῇ στα πόδια του. Με τρεμουλιασμένη φωνή μας είπε λίγα πράγματα όσο επιτρέπανε η δύναμεις του για την έκκλησία και στο τέλος με μια γάλη μας εύχαρίστησι ράθαμε πώς ήτανε και πατριώτης μας από το Ρέθυμνο.

Είνε καιρός να κατεβώμε γιατί το πρωί'νο μας πρόγραμμά ήτανε καλά παραγεμισμένο και πρώτα κατά σειρά το άρχαιολογικό μουσειο στα Πατήσια. Εκεί μας περίμενε στολμένος από το ύπουργείο ο Έπιμελητής κ. Θεοφανίδης για να μας εξηγήση σύντομα βέβαια, οτι θα βλέπαμε. Πήραμε τίς αίθουσες κατά χρονολογική σειρά και έτσι έλάβαμε μια γενική ιδέα της εξέλιξης του πολιτισμοδ.

Αρχίζομε από την οϊθουσα του Κυκλαδικου πολιτισμοδ περιόκαμε το Μυκηναϊκοδ, το Αρκαϊκοδ, το Ρωμαϊκοδ και τ'ελευώσαμε στην αίθουσαν των άγγειων και έτσι μας δόθηκε η εύκαιρία να δοθμε και να θαυμάσωμε από κοντά οὐτά για τα όποια τόσα άκοθμε στο σχολείο.

Ευχαριστούμε τον ύποχρεωτικώτατο οδηγό μας και τραβώμε πρὸς το Έθνολογικό μουσειο στο Πολυτεχνείο. Έκεί δέν έχομε άνάγκη οδηγου γιατί καθένα είχε την σχετική ήλέπεξηγηματικήν σημείωσιν

Ποιό πρώτο και ποιό τελευταία γὰ ἀναφέρουμε ἀπὸ δὲ ἐκεῖ μέσα εὐτυχήσαμε νὰ δοῦμε; Ἐδῶ βρίσκεται ὁ θρόνος τοῦ Βασιλέως τοῦ Γ. ωργίου τοῦ Α', ἐκεῖ τὸ τηλεσκόπιο τοῦ Κατσαντώνη, ἡ καρδιά τοῦ Κωλέττη, τὸ φέρεμα τῆς Κυρᾶς — Φροσύνης καὶ τόσα ἄλλα ἐθνικά ἀναμνηστικά ποὺ ἀληθινὰ εἶνε γὰ μᾶς σωστάκιμῆλια Βγαίνοντας ἀπὸ κεῖ μπήκαμε στὴν ἐθνικὴν μας Πανακοθήκην ποὺ καὶ αὐτὴ δὲ μᾶς ἔφισε λιγώτερο καταμαγεμένες καὶ μάλιστα τὰ ὑπέροχα ἔργα τῶν μεγάλων μας ζωγράφων Θεοτοκοπούλου καὶ Γούζη.

Στὸ ἀπογευματινὸ μας πρόγραμμα πρῶτο ἐρχότανε τὸ ἐργαστάσιον τῆς ταπητουργίας σιούς Ἀμπελοκήπου. Πολὺ νωρὶς ἐτέθη στὴ διάθεσίν μας ὕψις ἀπὸ σχετικὴ ἐνέργεια τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἕνας ὁ πάλληλς τοῦ ἐργασταίου πολὺ προθυμώτατος ποὺ μαζὺ μὲ τὸν εὐγενικὸν τοῦ διευθυντῆ ἀναλάβανε καὶ μᾶς ἐξηγήσανε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος πὼς γίνονται τὰ ὠραία αὐτὰ χαλιά ποὺ θαυμάζουμε σὺν βιτρίνες καὶ σὺν πλου-

σιόσιμα καὶ ποὺ καθόλου δὲ διαφέρουνε ἀπὸ τοὺς περσικοὺς Περσικοὺς τὰπητας. Ἡ ὥρα ἦταν ἐργασίμη καὶ ἔτσι μεζὶ μὲ ἄλλοι θαυμάσαμε καὶ τὴ γρηγοράδα τῶν ἐργαζομένων ποὺ δύσκολα μπορούσαμε μὲ τὸ μάτι νὰ παρακολουθήσωμε τοῦχε ριοῦ τὸ φάσιμον.

Τὸ τρᾶμ σὲ λίγο μᾶς ἔβγαλε σὲ Πιθήσια κοντὰ σ' ἕνα παιδικὸ κήπο ποὺ χαρούμενες τρέξαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε καμαρώνοντας μαζί μὲ τῆς ἄλλης ὁμορφίης τοῦ τὰ ζωρὰ καὶ ροδοκόκκινα παιδάκια ποὺ γεμάτα ξεγνιασὰ καὶ ἀφέλεια παίζανε μέσα σὲ τὸ περίφημὸ αὐτὸ περιβόλι του.

Μὲ ἄληθινὴ λαχτάρη καὶ ἀνυπομονησιὰ σὲ λίγο σὲ κόμειθα στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάλου ὑφαντουργείου «Χρυσάλιδος» μέχρις ἐτου ὁ εὐγενέστατος διευθυντῆς του κ. Λαζαρίδης μάθει τὸν ἐρχομὸν μᾶς τὸν ὁποῖον περι-

μενε καὶ μᾶς δώσει ἕνα ὁδηγὸν γὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ ἐργαστάσια.

Ἡ πρώτη ἀπ' τὶς πολλὰς ἐκπλήξεις ποὺ μᾶς περιμένανε σὲ μέρος αὐτὸ ἦταν νὰ δοῦμε τὸν καλὸ αὐτὸν διευθυντῆ, ὁ ὅστις νὰ τεθῇ στὴ διάθεσίν μας καὶ ἀκούραστα νὰ μᾶς ἐξηγῇ τὸ κάθε τι καὶ νὰ ἱκανοποιῇ τὴν κάθε μας περιέργειαν. Ἀρχίσουμε ἀπ' τὸ ρουκούλι καὶ παρακολουθώντας τὴν ἐπεξεργασία τῆς πολυτίμης αὐτῆς

παντὶ τοῦ κα'αστήματος ποῦχε πάνω του ἡ δὲξασμένη μας Ἀκρόπολι διπλωμένο πιτῆδια σ' ἕνα φάκελλο. Μετὰ τὴν ἀπεραίτη σχετικὴ φωτογραφία καὶ μὲ χίλια εὐχαριστῶ ἔγκαταλείψαμε τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἐργαστάσιον γεμάτες ἐνθουσιασμὸ καὶ ἱκανοποίησιν. Καὶ σὲ τὴν ψυχικὴ αὐτὴ κατίστασιν ποὺ βρισκόμαστε δψύσαμε ἀπὸ ἐξέχῃ, ἀπὸ ἀνοιτιάδ', γὰ νὰ τρέξωμε γὰ νὰ ξεπιάσωμε. Γι' αὐτὸ

με σήμερα. Ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ εἶναι ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἔτσι δὲν εἶχαμε παρὰ νὰ περᾶσωμε ἕνα ὠραῖον κήπο γεμάτον λουλούδια καὶ νὰ μὸς σὲ τὴν βιβλιοθήκην.

Τὸ πρῶτον ποὺ ἐντικρύζομε εἶναι μὲ ἐπιγραφὴ μὲ μεγάλα χρυσὰ γράμματα πάνω σὲ τὴν κυρία εἰσοδοὺ πρὸς ἔλεγε: «Ἕλληνες κολεδοῦνται οἱ τῆς παιδείας τῆς ἡμετέρας μετέχοντες». Μπλινόμεναι σὲ τὸ ἀναγνωστήριον μὲ οἷθουσα ἀρετὰ μεγάλῃ τοῦ

εἶναι γεμάτη ἀπὸ πολυτίμα καὶ ὁμορφοδεμένα βιβλία. Ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος τῆς βιβλιοθήκης πρόθυμος ἀνέλαβε νὰ μᾶς δείξῃ τὰ κυριώτερα καὶ πολυτιμώτερα πρωτότυπα. Τὴ μεγάλῃ ἐρη ἐντύπωσιν μᾶς ἔκανε τὸ πρῶτον ἀντίτυπον τοῦ Λουκιανοῦ ποὺ καθὼς μᾶς εἶπανε ἡ ἀξία τοῦ ἀνέρχεται σὲ 5 ἑκατομμύρια δραχμὰς. Ἡ γροσματορικὴ τοῦ Λάσκουρη μὲ τὰ πρῶτα γράμματα τοῦ τύπου ἕνα μικρὸν μὰ πολὺ μὲ γὰρ κοράνι, σὲ μὲ ἀληθινὰ καλλιτεχνιώτατα σκαλισμένη χερὺς ἡ

θήκη, ἄλλα ἐργαζομένα σὲ πομπήους, ἕνα χειρόγραφον τοῦ Μικουγιάννη ποὺ ἀληθινὰ μέναινε ἑκατομμύρια σὲ τὴν φαντασίαν καὶ ὁ μεγάλος καλλιτεχνικὸς τελέντος ποὺ δείχνει πὼς εἶχε σὺν δὲ ὁ γεννίος ἀξίωμα ἑὸς. Ἀποτελεῖ ὁ ἀπὸ καμμιὰ εἰσπρατταρὶὰ πέντες ποὺ ἀναπαρίστατον μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειας τὰ κυριώτερα γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανστάσεως, ἡ πρῶτη ἐξέδοσις αὐτοῦ Ὁμήρου ποὺ γίνηκε πρὸ 1488 καὶ ἄλλα πολλὰ. Ἐκεῖ μέσα βρισκότανε καὶ μὲ μινωρὴ εἰθουσι γεμάτῃ ἀπὸ διάφορα ἀναμνηστικά τῆς ζωῆς τοῦ Βύωνος. Ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ ἔχει 60000 περίπου τόμους ποὺ ἀφορᾷ ὅλη τὴν Ἑλλάδα ποὺ τὸν γάρτισε ὁ λους ὁ Ἰωάννης Γεννάδιος ἀπὸ τῆς ἑκαουστῆς αὐτῆς οἰκιστικῆς γένειας.

Καὶ τὴν πρῶτον προχωροῦμε γὰ τὸ Βυζαντινὸν Μουσικόν

Ἀμαθῆτρικαι μπροστὰ στὴν Παρθενῶνα μαζί μὲ τὸν ὁδηγὸν τοὺς ἐπιμελητὴ τοῦ Ὑπουργείου κ. Σταυρόπουλον, τὸν ὑποδιευθυντὴν τοὺς κ. Παπαγιαννῶν καὶ τὶς καθηγήτριες διδασκ. Α. Παπαδοῦ καὶ Κ. Μαλκοποῦ.

κλωστής, ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ τὴν ἔτλεξε τὸ σχολικὸν φάσιμον σὲ τὰ πολύχρωμα καὶ γαργαλιστικὰ Crép de chine καὶ τὰ ἄλλα διάφορα ζηλευτὰ προϊόντα τῆς Χρυσάλιδος. Ἐμεῖναινε κυριολεκτικὴ ἑκατομμύρια σὲ τὰ ἑκατομμύρια διτμέρισμα τοῦ ὑφαντουργείου, γὰρτὶ βλέπαμε πραγματικὰ ἀληθινὰ ἀέριστευτὰ. Πολὺ ὦρα διαθέσιμα σὲ ἐργαστάσιον αὐτὸ τόσον γὰρτὶ ἦταν πολὺν μέγαλο (σήμερα δίδει τὸ ψωμὶ σὲ χίλιους ἐργάτας) ὅσο καὶ γὰρτὶ ἐξαιρετικὰ μᾶς ἄρεσε καὶ μόνον ὅταν ἀνέσταμε τὸν ὁδηγὸν μᾶς νὰ μᾶς παρακαλῇ νὰ περᾶσωμε ἀπ' τὸ γραφεῖον τοῦ γὰ νὰ μᾶς προσφέρῃ ἕνα ἀναμνηστικὸν καταλάβωμε πόσο γρήγορα εἶχανε τρέξει οἱ δεῖχτες τῶν ρολογιῶν μας.

Τὸ γλυκὺ τοῦ ὁ Διευθυντῆς συνώδεψεν καὶ μ' ἕνα souvenir σὲ τὴν κάθε μίαν μᾶς ἀπὸ ἕνα κομμάτι μεταξωτὸ

μὲ ζητωκραγὸς ἀποδεχτήκαμε τὴν πρότασιν νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἐκεῖ κοντὰ τὸ ὁμορφὸ ὀνόκητον τοῦ κ. Ἀγαλιώτη σὲ τὸν ὁποῖον μὲ τὰ πολύχρωμα λουλούδια τοῦ θαυμάσαμε καὶ τὰ τέλεια θερμοκήπια τοῦ ποὺ μέσα τοὺς μεγαλῶνουν τὰ θαυμάσια ἀνθὶ σπάνια γὰ τὸ τόπον μας. Ζηλέψιμε καὶ τοῦ ποὺ ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ ζοῦν σὲ τέτοια μέρη, μεσ' τὶς μεθυστικὰς μυρουδιὰς τοὺς καὶ ἔτσι νιώσαμε γὰρτὶ τὸ μικρὸν μὰ ὁμορφὸ ἐκκλησιδάνι ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ εἶναι ἀφιερωμένον σὲ τὸν Ἅγιον Ἀκίνδυνον.

Παρασκευὴ 21 Ἀπριλίον. Ἡ ὥρα εἶναι 7 1/2 καὶ μεῖς καθισμένες σὲ τὸ περιβόλι ἐνδὸς ἐξοχικοῦ κέντρου π' ἔρνομε τὸ γάλα μας ἀπολαμβάνοντας τὴν πρῶτὴν δροσουλὰ καὶ περιμένοντας τὸ ἀνοιγμα τῆς Γενναίου βιβλιοθήκης ποὺ πρῶτῃ ἔχομε σκοπὸν νὰ ἐπισκεφθοῦ-

ποῦ δὲν ὑάπερπε νὰ παρη-
λείψουμε γιατί εἶχε ἀρκε-
τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ ποὺ ἔπρεπε
νὰ δοῦμε. Μὲ δὲ ἡγὼ τὸν
ἐυγενέστατο ἐπιβλητὴ
τοῦ Μουσείου πήραμε κα-
τὰ σειρά τὴν αἰθούσας τοῦ
ἐκπαιδευτικοῦ μὲ ἀπ' αὐτὴς ἦσαν
ἡ ἀναπαράστασις τῆς ἐκ-
κλησίας τῆς ἀνάλογης ἐπο-
χῆς καὶ ἔτσι ἀποκτῆσαι
μὴ ἀρκετὰ καλὴ ἰδέα τῆς
ἐξέλιξης τῆς Βυζαντινῆς
τέχνης. Τὸν ἴδιο δρόμο ἡ
κολοιμήθηκα καὶ γὰρ τῇ
Βυζαντινῇ ζωγραφικῇ καὶ
ἔτσι διὰ κατὰ θεωρίαν μα-
θαίναμε στὸ σχολεῖο τὸ ἴ-
διον καὶ εἰς τὴν πράξιν.

Νωρὶς τὸ ἀπὸ εἰς γὰρ
μαῖες συγκίνησις πᾶν με-
καὶ μεῖς καὶ καταθέσαμε
ἐνὰ δάφνινον στεφάνιον
ἐν μνημεῖο τοῦ ἀγίου
στὴν αἰθούσῃ πληρώσαντας
ἐνὰ μικρὸν φόρον εὐγνω-
στῆς οὗ τοῦ ποῦ ἔχου-
σαν τὸ αἶμα τοῦ γὰρ τῇ
λευτερίᾳ μας.

Τὸ αἶφ' αὐτὸ κατέθεσε ἐκ
μέρους τῆς σχολῆς ἡ μα-
θητὶς Εὐαγγελία Οὐ-
ρατὶ Ἀνάκη συνοδεύον-
τάς το μετὰ λίγα συγκινητικὰ
λόγια.

Ἡ μεγάλη στιγμή ἔφτασε!
ἔκινουμε γὰρ ν' ἀνεβούμε στὴν
«Μεγαλόπαιδον ἀβυθόν» Ἀ-
κρόπολιν, τὸ ἱερὸν τόμε-
νος κατὰ τὸ πολὺ πατυχεμένο
στίχο τοῦ Ἀριστοφάνη. Σὲ λίγα
λεπτοὺς συναντήσαμε μὲ τὴν ἐπι-
μελητὴν τοῦ Ἰνστιτούτου καὶ Σταυ-
ρόπουλον καὶ ἀπὸ τῆς ἀκρό-
πολὸς ποὺ προέκυψε καὶ πᾶν
τὰ ἐξ ημερῶν καὶ ἐυγενὴς ἀνέ-
λοβον μὲ δεικνύον καὶ νὰ μᾶς
ἐξηγήσῃ διὰ τὰ βλέπαμε πάνω-
στὸ προσκύνημα αὐτὸ, ὅχι μόνον
κατὰ τὴν πατρίδος μας μὰ καὶ ὅλα
κέρη τῆς πολιτισμένης ἀνθρω-
πότητος.

Βγαίνομεν σιγὰ, σιγὰ ἀπὸ
τῆς μοναδικῆς εἰσοδοῦ σταματήσα-
με σ' ἡ προπύλαια γὰρ ν' ἀκού-
σωμε πρῶτον τι σχετικὸν ἔπρε-
πε γὰρ τὸ κάθε τι ποῦ θὰ πρῶτον
συναντήσαμε. Τῇ μικρῇ εἰσα-
γωγῇ γὰρ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀ-
κρόπολιν ἀκούσαμε ἡ ἀνάπτυ-
ξις τῶν προτύπων καὶ τὸν τόσον
ζωντανὰ τὸ ξανάλαμε στὴν ἀκ-
μὴν τοῦ ὅτε καταρχήν καὶ τὸ κεραυ-
νὸ ποῦ μᾶς τὰ παρουσιάσαν
στὴν κατάστασιν ποῦ τὰ βλέπαμε.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὅτε καὶ
μικρὸ καὶ δι' ἑνὸς καὶ τῆς Ἀπτε-
ροῦ ἵκνῃς γὰρ νὰ πᾶμε μὲ τὴν

σειρὰ τοῦ Παρθενῶνα τὸ τελειό-
τατον ἐυγενέστατον ποιοτήτων
πρὸς τὸν ὁριζὸν τοῦ ποῦ ποῦ
τ' ἡ ἀκρόπολις καὶ γινώσκονται
ἡ ἀκρόπολις καὶ μεγαλοπρεπὴς ἀκρό-
πολις, εὐστάθεια τελεία, καὶ σι-
ρεότης ἀσάλευτος. Δὲν μποροῦ-
σαμε παρὰ νὰ μείνωμε ἔκταστοι
καὶ μπροστὰ στὸ ἀριστοτέλειον
αὐτὸ τῆς τέχνης, τῇ τρανῇ ἀπὸ
δεξιῶν μεγαλειότης τῆς ἀρχαίας
τέχνης, τοῦ χρυσοῦ αἵματος τοῦ με-
γάλου Περικλέους. Δὲ θὰ τολμήσω-
με, ἀπὸ ἀβυστῆς νὰ κάμωμε πε-
ριγραφήν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἐμ-
νεύματι ἀλλὰ ἔρχονται στὸ
στίμα μας δύο λόγια τοῦ Ἀριστο-
φάνη ποῦ λέγει σ' ἑνα χιρτάρι τοῦ
Παρθενῶνα:

«Ἄνδρα ριζομένο — φτωχὸν τῆς
γῆς χορτάρη»

Σὲ μὴ τοῦ Παρθενῶνα ἀθάνατον
τῇ γυναικί.

Χωρὶς νὰ εἶσαι δάφνης, ἐλίκας,
κυριὰς κλωνάρι.

Τῇ δόξης στεφανώνεις τὴν παιδὸς
ψηλὴν κορφήν.

Γοητίζοντας σταματήσαμε σ'
ἄλλο τόσο ἀφιερωμένο στὴν λα-
τρίαν τοῦ Θεοῦ, στὸ περίφημον
«Ῥήθριον» ποῦ μᾶς παρουσιάζει
τὸ ἐξαιρετικὸν ν' ἀντικαταστή-
τοὺς ἀτόλους τῆς ἀσπίδος μὲ γυ-
ναῖς καὶ μορφές.

Ἡ ἔξω ἀλόγιος παρθένος,
λαμπρόσητος καὶ πληγώμενος
καὶ λατρευτὴς, κατὰ τὸ ποιητὴν
τραβῶνε ἀμέριστο τὸ θαῦμα
σὸ μᾶς.

Πρὶν ἀκόμα ἀποφασίσωμε νὰ
ἐκινήσωμε γὰρ τὸ γινώσκον, ἀπο-
ρίτητον θεωρήσαμε νὰ εἴπωμε
μὴ ματιὰ στὸ ἐμμελὲς τῆς Ἀ-
κρόπολιν ποῦ ἂν καὶ κλειστὸ καὶ
νῆ τῇ στιγμῇ ἀνοίξῃ γὰρ χάρι-
μα. Ἀπὸ κεῖνα ποῦ περισσότη-
ρῃ ἐντύπωσι μᾶς κάμανε μέσα
σ' αὐτὸ εἶνε ἡ κόρη, εἰ κοῦρσι,
ἀκρωτηριασμένη ἀγάλματα ἀνα-
παράστασις τῶν ἀναγλύφων
τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου ἐν
σμιχρὸν ἀναπαράστασις
τοῦ ὅλου Παρθενῶνα ποῦ ἦσαν
θαύματα σωστὰ καὶ ποῦ γὰρ μὴ
φορὰ ἀκόμα μακαρίσαμε τοῦ
προγόνου μας γιατί εἶχαν τὴν
εὐτυχίαν νὰ βλέπουν τὸ ἀριστοτέ-
λειον αὐτὸ στὴν πραγματικότη-
τά.

Ἡ ὥρα μᾶς ἐβγίαζε ν' ἀφί-
σωμε τὸ θαῦμα αὐτὸ ὅψωμα
μὴ καὶ στὸ καταβάσιον μᾶς ὁ κα-
λὸς μᾶς ὁδηγὸς μᾶς χάρις τῆς
εὐκαιρίας νὰ δοῦμε ἔστω καὶ γὰρ
λίγα μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασί-
ας τῇ Βουλῇ τοῦ Ἀρείου Πάγου
νὰ συνεδριάξῃ στὸν ἱερὸν βράχον,
τὸ καλλιτέλεστο Ἀριστοτέλειον
ῤητορὸν ἀπ' τῇ Πνύκα, τὸ Σω-
κράτην καὶ συζητῇ γὰρ τὴν ἀθά-
νασιν τῆς ψυχῆς στὴν φυλακὴν
τοῦ, τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναί-
ων ποῦ ἡ ἀναπαράστασις τῆς ἐ-
κρησίουσε πᾶν ἑνα πολυτίμη-
τον κίνημα τοῦ Παρθενῶνα, τὸ θε-
ατρο τοῦ Διονύσου, τὸ Ὡδεῖον

τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικῶ καὶ
ἄλλα.

Σὲ λίγα βρισκόμαστε ἀφί-
σμενος στὴν ὁδο τῆς ἀκρόπο-
λιν καὶ τῆς πλατείας τοῦ Ζεῦπος, δι-
πλὰ στὸν Γυμνάσιον. Λίγους ποῦ
καὶ αὐτὸ σὲν καὶ μᾶς ἀισθανό-
μεθα βῆμα τὴν ἀξία μᾶς: τί
τοια ἐκ ποῦ, δὲν εἶδαται νὰ
ὕψη βλῇ ἢ σὲ λίγους ὁδούς ἐν-
ταξίδιον τῇ συνάντησι μᾶς σὲ
τὴν πύλιν πετυχημένα εἶχε προ-
λαβὼν ὁ γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ
Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Σταυροῦ
τῇ νεότητι καὶ Στυλιανόπουλον,
ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ποῦ τῇ μεγά-
λῃ τοῦ ἐπιστημονικῇ μόρφω-
σιν ὁρατὴν ἰσχύος καὶ ἰκανότη-
τά. Ἡ καὶ ἀκούοντας τῆς γλυ-
κῆς μελωδίας τῆς μουσικῆς δεχ-
τήκαμε ἑνα ἀναψυχτικὸν ποῦ
τῇ καλῇ ὁρῇ νὰ μᾶς προτρέψῃ
πάλιν ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Σταυρὸς.

Μὲ μεγάλην μὲς λύπην σὲ λί-
γα ἀφίνομε τὴν ὁδο τῆς αὐτῆς συν-
ταξίας καὶ τὸ ποῦ ὁμορφὸν αὐτὸ
μέρος, γιατί ἔπρεπε νὰ βρισκό-
μαστε τὴν ὁδο τῆς ὁδο τῆς
μεσοτῆτος μᾶς ποῦ μᾶς περὶ
μᾶς ὁ τόσο καλὸς Γυμνασιάρχης
τοῦ Γυμνασίου ποῦ μᾶς φι-
λοξένησε καὶ Παπαδημητρίου.
Ὁ εὐγενέστατος αὐτὸς κύριος
δὲ ἀρκίστην μόνον στὸ νῆ-
μα: φιλοξένησεν στὸ σχολεῖόν
στὸ νὰ μᾶς καθυποχρεώσῃ μὲ
τὴν ὑποδοχὴν ποῦ μᾶς ἔκαμε, μὲ
θέλησεν νὰ μᾶς προσφέρει καὶ τὸ
δειπνὸν καὶ νῆμα δημιουργήσῃ
ἔτσι μὴ εὐχαρίαν νὰ περάσωμε
κονὰ τοῦ ἔστω καὶ γὰρ λίγους
στιγμὰς ἀληθινῆς καὶ γὰρ τὸ
ὅποιο καὶ πάλιν τὸν εὐχαριστοῦ-
με.

Σάββατον 22 Ἀπριλίου.

Ἡ μέρα αὐτὴ μᾶς ἔκανε
νὰ θυμηθῶμεν τὰ σφὰ λό-
για τοῦ Σοφοκλέους. Εἰς ποῦ
τὰ θαυμάσια μὴ τίποτε
δὲν εἶνε πῶς θαυμάσιον ἰσχύος
τὸν ἀνθρώπον, μὲ τῇ ἐπίσκε-
ψιν στὰ διυλιστήρια τῶν νε-
ρῶν τοῦ Μακρόν καὶ τὸ Γα-
λάτσι. Ἐκεῖ θαυμάσαμε τὴν
δύναμιν τοῦ ἀνθρωπίνου
πνεύματος ἀλλὰ καὶ τὴν
ὁρατότητα ποῦ περυσία-
ζεν εἰς τεχνικὴν πίδακα.
Μὲ ὁδηγὸν τὸ μηχανικὸν καὶ
Δελουκά ἐξετάσαμε ὅλα τὰ
ἔργα ποῦ στείλανε πᾶν
ἀπὸ 150 ἑκατομμύρια, ἀντι-
ληφθήκαμε καλὰ καὶ θαυ-
μάσαμε τὴν πρόδοσιν τῆς μη-
χανικῆς τέχνης.

Μὲ μεγάλην ἰκανοποίησιν
καὶ θαυμασμὸν γυρίζομε μὲ
τὰ γρήγορα αὐτοκίνητα
στὴν ὁδὸ Πειραιῶς ποῦ τὸ
ἐργαστάσιον τῆς σοκολάτας
τοῦ Παυλίδου. Ἐκεῖ πάλιν
παρεκολληθήκαμε ἀπὸ τὴν
ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος τῇ παρα-
σκευῇ τῆς σοκολάτας τοῦ

καὶ καὶ τῆς μαρμελάδας
ποῦ τόσο πολὺ ἀγαποῦμε.
καὶ θαυμάσαμε τὴν ἐργα-
τικότητά τῆς γυναικῆς ἀλ-
λὰ καὶ τὴν ἰσότητά καὶ εὐ-
γένειαν. Ἡ δις Παυλίδου,
μὴ κοπέλλα στὴν ἡλικίαν
μας, διευθύνει τὸ ἐργαστά-
σιον καὶ ἐργάζεται σὺν μὴ
ἐργάτρια μὲ τὴν ἀσπρὴν τῆς
ποδὶ μὴ μὲ τοὺς ἄλλους
ἐργάτας, χωρὶς βέβαια νὰ
χῇ ἀνάγκην γιατί τὰ πλοῦ-
τη τῆς εἶνε πολλὰ.

Ἡ κόρη αὐτῆς ἐγκυκλοπα-
εὶα μερφομένη μὲ ζῆλον
γλώσσας καὶ χρόνια στῆς
Εὐρώπῃς τὰ σχολεῖα ἔχει
νοιώσει καλὰ τὸ κόσμον καὶ
δὲν ἔχασεν τὴν ἐργατικότη-
τά τῆς Ὀμηρικῆς γυναι-
κῆς παρ' ὅλο ποῦ ζεῖ στὸν
20ον αἰῶνα. Μὲ ἑνα ὁδὸν ἂν
πὸ σοκολάτας καὶ μὴ ἀνα-
μνηστικὴ φωτογραφία ἀφί-
νομε τὴν καλὴν καὶ ἀξέχα-
στη αὐτὴν συτροφίαν περ-
νοντας μᾶς μὲ τὰ ἄλ-
λα καὶ ἑνα θαύμασιον γὰρ
μᾶς παρὸς δειγμὰ.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπισκεφθῇ
καὶ τὸ γειτονικὸν μᾶς Μα-
κρόν. Ὁ διευθύνων τὸ καὶ
Ζομπανῆς μᾶς ὑποδέχ-
εται εὐγενικὰ καὶ σὲ λίγα
περὶ τῶν τῶν διαφόρων δια-
μερίσεων τοῦ πρότυπου αὐ-
τοῦ σχολεῖου φεύγαμε μὲ
τὴν ἐντύπωσιν πῶς πολλὰ εἶ-
νε τὰ μέσα ποῦ διαθέτον-
ται σήμερον γὰρ τὴν μόρφω-
σιν νεολαίας, ἀλλὰ ποῦ εἶ-
μεῖς στὸ δικὸν μᾶς τοῦλάχισ-
τον σχολεῖον ἐλάχιστον ἔχομε

τὰ βράδυ μᾶς δέχεται τὸ
ἐθνικὸν θέατρο, τοῦ ὁποῦ
τὰ σκηνικὰ, ἡ πολυτέλεια,
ὁ μαγευτικὸς φωτισμὸς καὶ
οἱ ἀριστοὶ ἡθοποιοὶ μᾶς ἐν-
θουσιάζουν καὶ κοσμολεκτικά.
Εὐτυχίσαμε νὰ θαυμάσωμε
τὴν σύγχρονην ἑλληνικὴν ἡθο-
ποιάν, στὸ ἀθάνατον ἔργον τοῦ
Σοφοκλέους τὸν «Ὀιδίον»,
ποῦ τὸ παρουσιάσαντες τόσο
ζωντανὰ, ὥστε ἄκοιτα με-
ταφύσαντες τὸ θεατὸν στὴν σκῆ-
ψιν καὶ σὲ τὴν ἰσοχίαν τοῦ μεγά-
λου αὐτοῦ δραματικοῦ.

Κυριακὴ 23 Ἀπριλίου. Ὁ
πόθος νὰ ἀκούσωμε τὸν περί-
φημον ψάλτη Σακελλαρίδην
καὶ ἡ βῆμα συναισθάνει τῆς
ὁποῦ ὁποῦ μᾶς νὰ εὐχαρισ-
τήσωμε τὸ θεὸν γὰρ τὴν πραγ-
ματοποίησιν καὶ τὴν ἀπρό-
κοπτον ἐφαρμογὴν τοῦ προγρά-
ματος τῆς ἐκδρομῆς μᾶς,
μᾶς ὁδήγησαν στὸ ναὸν τῆς
«Ἰσθμίας» ἱερῆς ποῦ παρα-
κολούθησαμε τὴν λειτουργίαν
καὶ ἐπισκεψάμεθα πῶς πράγ-
ματι ἡ ἱερὴ αὐτὴ εἶνε ἀ-
νωτέρω τῆς πραγματικότη-
τος. Τὴ μελωδίαν ἦσαν αὐτῇ!
Ὡς θεῖα μουσικὴ ποῦ εἶσαι

Ικνή νά εξευγενίσας και νά σηκώνης τὸν ἄνθρωπο ψηλὰ πολὺ ψηλὰ ἀπομακρύνοντας τὸν ἀπ' κάθετι τὸ χαμηλὸ καὶ τὸ ταπεινὸ!

Εἶναι ἡ ἀλήθεια πῶς λυπηθήκαμε πού τελείωσε τό σο γρήγορα ἡ λειτουργία ἀλλὰ ἱκανοποιηθήκαμε μὲ τὴ γνωριμία τοῦ μεγάλου μας αὐτοῦ φαλμωδοῦ πού μᾶς ἐξέφρασε τὴν μεγάλην του χαρὰ καὶ εὐχαρίστησιν ὅταν ἔμαθε πῶς δὲ θὰ γυρίζαμε στὴ πατρίδα μας, μιὰ πού βρεθήκαμε στὴν Ἀθήνα, χωρὶς νὰ δοκιμάσωμε τὴ γλυκύτητα τῆς μελωδίας του.

Ὁ χρόνος μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐπισκεφθῶμε καὶ τὴ Μητρόπολι. Εἶχε τελειώσει ἡ λειτουργία καὶ ἔτσι ἄνετα μπορέσαμε νὰ ἐξετάσωμε καὶ νὰ θαυμάσωμε τὴς περὶ φημες εἰκόνες τῆς καὶ γενικὰ τὸν πλοῦσιον διάκοσμό της. Ἀπὸ κεῖ ἀκούραστες τραβήξαμε πρὸς τὸν Ἑθνικὸ κήπο τοῦ ὁποίου τὰ θέλητρα σὺν μαγνήταις μᾶς ξανατραβήξαν καὶ ἔπειτα ξαναγεννημένους καὶ δυναμωμένους ἐτοιμαζόμεστε νὰ συνεχίσωμε τὰς ἐπισκέψεις μας. Ἡ 3ῃ ἀπογευματινὴ μᾶς βρίσκει στὸ Στάδιο ὅπου θὰ γινότανε οἱ τελικοὶ Ἑλληνο—ἔλβετο—αἰγυπτιακοὶ ἀγῶνες, ὁ ἱστορικὸς Μαραθώνιος δρόμος καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων στοὺς νικητὰς. Πληθὺς κόσμου ἀπὸ νωρὶς εἶχε καταλάβει τὰ σκαλοπάτια του.

Τὰ ἀμφιθεατρικὰ κατασκευάσματά του ἐπέτρεπαν στὸ καθένα ἐλεύθερα νὰ βλέπῃ τὸν ἀρκετὰ εὐρύχωρο στίβο μέσα στὸν ὁποῖο θὰ διεκδικούσανε τὴν νίκην οἱ διάφοροι ἀγωνιστὰς. Σὲ λίγο καταφθάνουν οἱ ἐπίσημοι ὁ Πρωθυπουργὸς ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας πού θὰ ἀπένειμε τὰ βραβεῖα καὶ ἀρχίζουν οἱ ἀγῶνες, ὅλοι ἀγωνίζονται μὲ μεγάλη δεξιότητα πού φανερώνει μιὰ μεγάλη ἐπίδοσι, πρᾶγμα πού μᾶς ξαναφέρνει στὴ παλιὰ ἐποχὴ τῶν μεγάλων μας προγονικῶν ἀγῶνων.

Τὰ μεγάφωνα κάθε λίγο μᾶς πληροφοροῦσανε τὰ ἀποτελέσματα πρὸ παντὸς τοῦ Μαραθωνίου. Σὲ λίγο ὅλα τελείωσαν καὶ τοὺς νικητὰς ἀσχετὰ ἂν εἶναι ἔδωκεν ἡ δικὴ μας ὁ κόσμος καταχειροκροτεῖ. Ὁ ὕπουργὸς τῆς Παιδείας πάνω ἀπὸ μιὰ ἐξέδρα μοιράζει στοὺς νικητὰς διπλώματα καὶ βραβεῖα καὶ τέλος κλείνει ἡ ὁμορφὴ καὶ περίφημη αὐτὴ

τελετὴ μὲ τὸ ἀνάκρουσμα τῶν τριῶν ἐθνικῶν ὕμνων καὶ ὁ κόσμος μαζί δὲ καὶ μεῖς, ξεχύνεται πρὸς τὸ Ζάππειον ἀπόλυτα καὶ ἐθνικὰ ἱκανοποιημένους γιατί ἂν δὲν πῆραμε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ Μαραθώνιο, ἔπῆραμε τὸ δεῦτερον, καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα διέλαμψε πάλι ἡ ἐθνικὴ μας ὑπεροχὴ.

Περνώντας ἀπὸ τὸ Ζάππειο μπαίνομε μέσα στὸ τερετὶν τοῦ "κατινὰζ" γιὰ νὰ δοῦμε τὸ ὠραῖο καὶ μοντέρνο αὐτὸ παιγνίδι. Εἶναι τόσο διασκεδαστικὸ πού τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς ξεκαλλήσῃ ἀπὸ κεῖ. Μέσα σ' ἓνα μεγάλο τσιμεντένιο τερετὶν πολλὰ ἀγῶρια καὶ κορίτσια, πού ἔχουν κάτι τσονριά στὰ πόδια τοὺς τρέχουν σὺν δαιμονισμένοι καὶ κάνουν ἓνα σωρὸ παιγνίδια. Πού καὶ πού ξαπλώνεται καὶ κανεὶς καὶ τότε τὸ τερετὶν ὅλο ἀντηχεῖ ἀπὸ τὴς φωνῆς καὶ τὰ γέλοια. Εἶνε στὴν ἀλήθεια ἓνα πολὺ διασκεδαστικὸ καὶ ὠραῖο σπορτ.

Τὸ βράδυ πάλι γυρίζοντες στὸ μοντέρνο ξενοδοχεῖο ἔχομε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀπολαύσωμε ἓνα πραγματικὰ περίφημο θέαμα. Τὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Γεωργίου πάνω στὸ Λυκαβηττὸ ἦταν φωταγωγημένο, γιατί γιόρταζε. Ἀπὸ μακριὰ φαίνεται ἡ κορυφὴ τοῦ λοφίσκου αὐτοῦ σὰ ἓνα ἄδμαν τοστόλιστο διάδημα σὲ πολλὰ ἡλεκτρικά. Ἦταν ἓνα ἀληθινὸ θαῦμα.

Δευτέρα 24 Ἀπριλίου.—Πολλὰ εἶχαμε ἀκούσει γιὰ τὸ Μαιευτήριον τῆς κ. Βενεζέλου καὶ γι' αὐτὸ ἀπὸ νωρὶς ἐβρήκαμε τὴν εὐδύωμον αὐλὴν τοῦ περιμέροντας τὴν ἄδεια νὰ τὸ ἐπισκεφθῶμε. Ἀλλὰ δὲν εἶχαμε σχεδὸν καλοσκεφτεῖ καὶ νὰ σταλμὲν ἀπὸ τὴν Διευθύντριά του μιὰ ἀδελφὴ, πατριώτισσά μας, μᾶς ὁδηγεῖ σὲς διάφορες αἰθούσας τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ ἰδρύματος πού εἶναι ἓνα μεγάλο στολίδι τῆς Ἀθῆνας μας, τόσο γιὰ τὸ σκοπὸν πού ἔχει στήκει ὅσο καὶ γιὰ τὴς εὐκολίας καὶ τὴ πολυτέλεια πού τὸ διακρίνει.

Τὴ καθαριότητα, τὴ τάξιν, τὴ συγχρονισμένη καὶ ἀπίστευτα πράγματα πού εἶδαμε κεῖ μέσα! Θάτανε ἀλήθεια εὐτύχημα γιὰ τὸ τόπο μας ἂν αὐτοὶ πού ἔχουνε πολλὰ χρήματα διαθέτουνε πάντα ἓνα μέρος γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συνανθρώπων των.

Σὲ μικρὴ ἀπ' αὐτὸ ἀπόστασι λειτουργεῖ κατὰ τὸ Ἑμπερίκιο

τῶν Θηλέων μὲ σκοπὸν πολὺ ψυχρὸ καὶ ἱερὸ, πού δὲν μπορούμε παρὰ νὰ τὸ γνωρίσωμε καὶ ἀπὸ κοντὰ μιὰ πού ἡ τύχη μᾶς χαμογέλασε. Ἡ Διευθύντριά του κ. Σαχαριώτα πολὺ μὴ φωμένη καὶ εὐγενικὰ παρ' ὅλο πού ἡ ὥρα δὲν ἦταν κατάλληλὴ μᾶς δέχεται μὲ χαρὰ καὶ μὲ μεγάλη καλωσύνη μᾶς ἐξηγεῖ πῶς τὸ ἱδρυμα αὐτὸ παίρνει τὰ λίγο ἀνάπηρα ψυχικὰ κορίτσια καὶ προστατεύοντάς τα ἀπὸ τὴν ἀληθείαν καὶ τὸ κακὸ δρόμον τ' ἀποδίδει μὲ μεγάλη ἀναλογία γιὰ τὴν ἐμμεναι σὲς δικούς τους καὶ σὲ τὴν κοινωνίαν. Γιατὶ ἐκεῖ δὲ δέχονται μόνον ἓνα χόρτασμα μὲ ἀνώμαλο τὸ χαρακτὴρ ἀλλὰ πολλὰς φορές καὶ παρὰ τὰ πρὸ ἀριστοκρατικὰ σπῆτια μὰ πού ἀδυνατοῦνε μ' ὅλα τὰ μέσα πού διαθέτουνε νὰ τὰ θεραπεύουν. Ἡ ἀμέριστη μητρικὴ στοργή, λέγε, πρὸ πάντων εἶναι ἡ μέθοδος πού μεταχειρίζεται γιὰ τὴν θεραπεία τοὺς συνδυσμένους μὲ μιὰ λογικὴ αὐτοδυσκηνία τόσο σὲς ὡς τῆς ἀνάπτυξιν των ὅσον καὶ σὲς διάφορες ἐπαγγελματικὰς ἐργασίας των.

Τρίτον σὲ τὴν σειράν ἐρχεται σὴν μερὰ τὸ ἔξοχο νοσοκομεῖον τοῦ Ἑρυθροῦ Σταυροῦ. Εἶσω σὲ μιὰ ρωμαντικὴ τοποθεσίαν περὶ φθάνει τὸ φιλανθρωπικὸν αὐτὸ ἱδρυμα πού δίδει τὴν ὑγείαν σὲ χιλιάδες ἀρρώστους.

Ἡ ἀδελφὴ δις Στανάκη πατριώτισσά μας μᾶς ὁδηγεῖ σὲς διὰ μέρησιν αὐτοῦ πού μόνον θαυμάσιον καὶ συγκίνησιν γεννοῦν σὲ τὴν ψυχὴν μας.

Παραμείναμε ἀρκετὰ σὲ τὴν μερὰ τῶν ἀκτινῶν γιατί δὲν εἶχαμε ξαναδεῖ τέτοια πράγματα. Ὁ ἀκτινολόγος γιὰ τὸς προθυμότητάς μας ἔδωσε νὰ νοιώσωμε πῶς λειτουργοῦν ἡ ἀγνωστες αὐτὲς ἀκτίνες καὶ σὲ τέλος σὲ παράκλησιν μᾶς δέχτηκε κάμῃ μιὰ ἀκτινοσκοπεῖα γιὰ νὰ δοῦνε καλὴν λίτρα. Πιὰ ὅμως θάχε τὴ τέλμην νὰ σταθῇ πίσω ἀπὸ τὴν μηχανήν ἡ εἰρη πλάκα; Καμμιὰ δὲν εὐρέθηκε. Τότε ὁ κ. ὁποδευθυντὴς μᾶς γελῶντας γιὰ τὸ φόβον μᾶς δέχεται νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν ἀρχήν, γιατί πρᾶγματι σὲ λίγο ὅλες μᾶς θέλαμε. Ἔτσι ἐκλέξαμε καὶ τί ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ κατενθουσιασμένους ἀφίναμε πιά καὶ τὸ περίφημον αὐτὸ ἱδρυμα ἀπὸ πέρασας μ' ἀπ' τὸ διαμέρισμα τῆς σχολῆς τῶν νοσοκόμων.

Τ' ἀπόγεμά μας τὸ διαθέσαμε γιὰ νὰ παρακολουθήσωμε τὸν Ὀρφικὸν Διθύραμβον. Στὸς δυτικὸς πρόποδες τοῦ λόφου τοῦ Φιλοππάπου ὑπάρχει ἓνα μεγάλον

ἀνὰ φυσικὸν κολῶμα πού μοιάζει σὺν ἀπέαν το θέατρο. Ἐκεῖ ἦτονε κα ἀσκεύοντο ἡ σκηνή, ἓνας μεγάλος τσιμεντένιος ἰσθμὸς μ' ἓνα θρόνον σὲν μισῇ. Ἐκεῖ θὰ παιζότανε τὸ νέο ἔργο τοῦ Ζεῦ γοῦς Σικελιανοῦ «Ὁ διθύραμβος τῶν κόρων». Στὴ 5 1 2 ἀκριβῶς ἀρχίζει ἡ παράστασις. Παρακολουθήσαμε ἱερατικὰ μὴ νάχα τὴν δὴν ἐξέλιξι γιατί ὅσοι στυχῶς ἐρισκόμαστε μακριὰ καὶ θισμένοι καὶ δὲν ἦτανε δυνατόν ν' ἀκούμε καὶ δεῖν λέγαν. Πάντα εὐχαριστήμετες τόσος ἀπ' τὴ πρωτοτυπία καὶ εἶπαμε ὅσο καὶ ἂν τὴ ρωμαντικότητά τῆς τοποθεσίας γυρίσαμε σὲ τὴν διορφή μας πρωτεύουσιν.

Τρίτη 25 Ἀπριλίου—Ἐνα ὁμορφὸν καὶ ἀναπαυστικὸν αὐτοκίνητον διασχίζοντας τὴν μαγευτικὴν λεωφόρον Συγγροῦ μᾶς ἀφίνει μπροστὰ σ' ἓνα μέγαλον ἐργαστῆριον μὴ ὡς Φιξ.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ κ. Στάσης εἰδοποιημένος ἀπὸ πρὶν θέλει σὲ τὴν διάθεσιν μᾶς ἓνα ὑπάλλῃλόν τοῦ εἰδικῶ γιὰ νὰ μᾶς ἐπεξηγήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος πῶς γίνονται τὸ δροσιστικὸν αὐτὸ ποτό. Ξεκινώντας ἀπὸ τὸ κρεβάτι παρακολουθήσαμε μὲ ἀληθινὴν περιέργειαν καὶ μὲ πολλὰς λεπτομέρειας τὴν δὴν καταργασίαν, πρᾶγμα ἐπικαίρον γιὰτὶ μόλις πρὶν ἓνα μῆνα τὸ ἔλχομε μᾶς ἰατρικῶς σὲ τὸ σκαλοῦν.

Ἡ εἰσθετικήν ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαναν τὰ ἐκράστια ὑπὸ γὰ τοῦ μεθερμοκρασία 27 κατω ἀπὸ τὸ μηδὲν μὲ τὰ πελώρια βαρέλια τοὺς μέσας σὲς ὁποία γίνεται ἡ τελικὴ ζύμωσις τῆς μύρας γιὰ νὰ μποτλιαρισθῇ ὕσισα καὶ νὰ χαρτοῖ τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν εὐθυμία σὲς καταναλωτὴν. Πρὶν ἂν κόμα φύγομε ἐσχῆκαμε μιὰ εὐγενὴ πρότασι τῆς Διευθύνσεως καὶ πέρασαμε ἀπὸ ἓνα παρέρτημα πού ἀφθονα καὶ δροστικὰ μεζεδάκια μὲ μύρα δση θέλαμε μᾶς περιμέναν. Ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴν περὶποίησιν τραβήξαμε πρὸς τὴν Χαροκόπειον νοικοκυριὴν σχολὴν σὲ τὴν Καλλιθέαν. Ἡ ὥρα πού φτάσαμε ἦταν κατάλληλὴ γιὰτὶ ἡ μαθητικὴ εἰς ἓνα ὁ ἄλε μῆνα καὶ μόλις μᾶς εἶδαν εἰδοποιημένους ἀπὸ προηγήτερα τρέχουν καὶ μᾶς ἐπιδέχονται μὲ χαρὰ. Μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἰθούσα τῆς ὑποδοχῆς καθισμένοι σὲ ἀναπαυστικὰ καθίσματα καὶ συντροφιασμένοι ἀπὸ τὴς μαθητρίδας τῆς ἀνώτερης τάξης ἀκούμε ἀπὸ τὴν πρόεδρον τῆς νομότη-

τας γλυκά και νόστιμα να άνα-
πύσσεται ο σκοπός και η λει-
τουργία της σχολής. Δεν υπάρ-
χει κατά την γνώμη μας σχολή
που να ανταποκρίνεται στη γυ-
ναικεία μόρφωση εσο. άρρα τή
το κορυφαία καλλίτερη από
αυτή Γι' αυτό πειστήκαμε ά-
πόλυτα, όχι μονάχα από εορ ά-
κούσαμε αλλά και από όσα είδα-
με και μέσα ν γίνονται. Η δι-
εθύ τρία της σχολής: κ. Δημη-
τριάδου μία άρκετά μορφωμένη
και ευγενικά γυναίκα μας παρα-
καλεί να δεχτούμε να μάς προ-
σφέρει το γεύμα αλλά παρά δλη
μας την έπιθυμία, τόσο για να
ευχαριστήσουμε τη φιλέξιο αυ-
τή σχολή, όσο και για να δο-
με στη πράξη την νο κορυφαία
των μαθητριών αναγκαζόμεθα
να άνηθομε ευχαριστώντας και
μονάχα ένα καλοφτιαγμένο πιά-
γματι παγινό είχαμε καιρό να
πάρουμε. Με άληθινή λύπη και
με τις πιο καλές έντυπώσεις άφι-
νομε τη καλή αυτή σχολή και
με μία όμορφη διαδρομή στο
Παλαιό Φάληρο γυρίζουμε από
τη ζηλευτή λεωφόρο Συγγρού πί-
σω στην Αθήνα.

Τό άπόγεμα ύστερα από σχε-
τική πρόσκληση του Έρυθρού
Σταυρού της νεότητος συναντη-
θήκαμε με το Γυμνάσιο Αιγίου
στά γραφεία του. Εκεί ο Γεν.
Γραμματέας κ. Στυλιανόπουλος
πολύ πετυχημένα και τριαστά,
πράγμα που ανταποκρίνεται στην
φήμην του, μάς ανέπτυξε αφού
μας εξέφρασε τη χαρά του για
το πηγαιμό μας, τον άληθινό
σκιπό που επιδιώκει ο Έρυθρός
σταυρός στην μεταπολεμική πε-
ρίοδο, τη μεγάλη ώφέλεια που
έχουνε ή εκπαιδευτικές έκδρομές
και έκθέτοντας το πρόγραμμα
πάνω στο όποιο θα έακολουθή-
ση να εργάζεται ο Έρυθρός
σταυρός μάς συνέστησε να δια-
κηρύξωμεν την άγάπη προς τους
συνανθρώπους μας, άσχετον άν
μέχρι χθές ήσαν φίλοι ή έχθροι
μας και ή βοήθεια προς τη κά-
θε δυστυχισμένη ύπαρξη.

Εκ μέους του Γυμνασίου
μας ο Υποδιευθυντής μας κ.
Νίκ. Παπαγγελγοράκης ευχαρί-
στησε θερμά τον κ. Γενικό
Γραμματέα και όλο το προσωπί-
κό του έλλητικού Έρυθρού
Σταυρού της Νεότητος για την
άληθινή άληθινά υποστήριξη
που μάς παράχανε. Με την ύ-
λική βοήθειαν του Έρυθρού
Σταυρού έ ευρίσονται άρκετά κα-
τάλυμα και πρό παντός με τον
δυστυχιστή ήθικόν του υποστηρί-
ξις πραγματοποιήσαμε την με-
γάλην μας αυτήν έκδρομήν και

εβλήκαμε άνοικτήν την είσοδο
σε κάθε πόρτα που χτυπήσαμε
άσχετα άν ήταν δημοσία ή ιδιω-
τική και ένα άνθρωπο προθυμό
τατο να τειθώ στη διάθεσή μας.
Ετόνισε με δυο λόγια το σπου-
δαίο, μεγάλο και ύψηλό έργο που
έχει αναλάβει σήμερα ο Έρυ-
θρός Σταυρός και ύποσχέθηκε
πώς γυρίζοντας στη πατρίδα μας
θα διακηρύξωμε με όλες μας τις
δυνάμεις την έραν του άπρωτο-
λή τη: όποιος αυτόπτεα μάρτυ-
ρες έμεις ή ίδιες γινήκαμε.

Μ' ένα άναψυκτικό μέσα στη
γενική εθιμική τέλειωσε ή όμορ-
φή μας αυτή συγκέντρωση που
θα μείνη για πάντα άληθισμένη

**Τετάρτη 26 Απριλί-
ου**—Εφθασε πια ο καιρός να
άφίσωμε την όμορφη Αθήνα, τη
γοητευτική αυτή πόλη που σαν
μάγισσα, σαν τη μυθική Κίρκη
τραβάει όλους και ντόπιους και
ξένους. Αλλά τον λίγο καιρό
που μάς μένει δε θέλωμε να τον
άφίσωμε άνεμεταλλευτο. Γι'
αυτό περνώντας από το ζωολογι-
κό Μουσείο που είδαμε τόσο πα-
ραστασιακά όσα έμαθαμε στη φυ-
σική μας μπήκαμε και στο Νο-
μισματικό πούνκι δίπλα του. Πό-
σα άνέλπιστα και σαγηνευτικά
πράγματα δεν είδαμε και μέσα.
Μπροστά μας πέρασαν όλες ή
ιστορικές εποχές δικές μας και
ξένες πάνω στα γαργαλιστικά νο-
μίσματα και κοσμήματα. Βγχι-
νοντας κι' από και δεν μπορέσα-
με παρά να μπούμε και στη με-
γάλη αίθουσα των συνεδριάσεων
των Ακαδημαϊκών, που μάς έκα-
νε να τους ζηλέψωμε έκτός του τί-
τλου και της μόρφωσης των και-
γι' αυτήν των την πολυτελή αί-
θουσα.

Τελευταία άφίκαμε τη Γυμνα-
σική Ακαδημία όχι γιατί ύστε-
ρούτε ο έσπινδα όντια αλλά για-
τί θέλαμε να διατηρήσωμε τη
έντύπωσή μας όσο μπορέσωμε
πιο ζωηρότερη. Είχαμε θαυμάσει
τά ώρατα μαρμάρια σώματα
που στολίζουν τα Μουσεία μας
και έπρεπε να δούμε και το σχο-
λείο έκείνο που σήμερα πια
σκευάζει παρόμοια αλλά με ζωή
και κίνηση. Ένα αυτοκίνητο γορ-
γά μάς έφερε έω στη ρωμανι-
κή συνοικία του "Ε Γεάννη.
Εδώ άντιληφθήκαμε πώς όσα
μάς έλεγε ή γυμναστριά μας Δίς
Μαζοκοπάκη ήσαν κατώτερα της
πραγματικότητας. Η μαθήτριάς
των δύο άνωτέρων τάξεων κάνανε
ρόθμική και για χάρη μας χορέ-
ψανε και μερικούς χορούς τόσο
δμρφα και ρόθμικά που άλή-
θεια μείναμε μ' άνοιχτό στόμα.

Πόσο ζηλέψαμε την έλευθερία
των κουστουμιών των, την έλα-
στικότητα του κορμιού των και
τη ζωή που έν ζωγραφισμένη
στά πρόσωπα των. Φεύγοντας και
ευχαιστώντας μπήκαμε και στο
ά-ατομείο, που ο καθηγητής
τους είχε άρχσει το μάθημα και
είδαμε πώς δε μάς έλειπε και
το θάρος, πέντε την περιέργεια
να παρακολουθήσωμε τη νεκροτο-
μία...

Την ώρα που άφίναμε όρισ-
τά τη πρωτεύουσα δεχθήκαμε
μια πολύ όμορφη άνθ' έσμη από
το Γενικό Γραμματέα του Έρυ-
θρού Σταυρού κ. Στυλιανόπουλο
που με τη καλωσύνη να μάς στε-
λη μαζί με τις ευχές του για το
ταξίδι μας και σε λίγο ο ήλεκ-
τοικός μάς έδραζε με λυπημένη
δωρεά καριότι. Αυτά που άφίνα-
με πίσω μας στον άνειρώδη στα-
θμό στον Πειραιά

Τό έκπαιρμας θάφει σε ός
7 και δε μπορούσαμε να νοιώ-
θωμε τις έκυτές μας βδωμέες
ο' ένα μέρος χωρίς να δούμε κα-
τε, χωρίς κατι να ώρεληθούμε.
Γι' αυτό περαστήκαμε στο μεγά-
λο καπνεργασείο του «Παπα-
στράτου» όπου παρακολουθήσαμε
πώς από τα φύλλα του καπνού
σγά-σιγά βγαίνουν τα δμρφα
και μυρωδάτα αυτά τσιγάρα που
έχουν τόσους ανθρώπους σκλά-
δους των. Έστερα μανόντας μία
βόλτα στο κεντρικώτερο μέρος του
Πειραιά για να όν γυρίσωμε
από κοντά έστω και για λίγο.
Μπαίνουμε σ όπλοφο στο ίδιο που
μάς είχε φέσει για να γυρίσωμε
στά σπίτια μας και στους δικούς
μας αλλά μ' άλλη καρδιά και
μ' άλλη όρεξ. Κάνοντας σταθμό
στο «Ηράκλειο» που του ύποσχεθή-
καμε πώς άν μολέσωμε θα το
γνωρίσωμε καλλίτερα με καμμιά
μας έκδρομή και ύστερα από έ-
να καλό ταξίδι βγαίνουμε στη
θανιώτικη προκυμαία και σε λι-
γο είμαστε στα σπίτια μας.

"Όσα κι' άν πούμε για την
ά-έλπιστη και άληθινή αυτή
την έκδρομή θάταν έλάτιστα.
"Ας ρωτήση ή κάθε μία μας την
έκυστήν της άν έχη στη ζωή της
να επιδείξη πολλές τέτοιες ευχά-
ριστες ήμέρες και είμαστε δέδαι-
ες ότι δε θάδωρ εύκολα άλλες.

Προ' όλα αυτά όμως αισθα-
νόμαστε βαθιά την ύποχρέω-
σιν και με λίγα απλά λόγια να
έκφράσωμε την άπειρη μας ευγνω-
μοσύνη και τις πιο θερμές μας
ευχαριστίες στού Σεβαστούς κ.κ.
Επιθεωρητήν και Γυμνασιάρχην
που έγκρίνανε αυτή μας την άπό-
φασιν, στον έλληνα Έρυθρό
Σταυρό της Νεότητος για τη με

γάλη του ύποστήριξη και ξεχω-
στά σ' ό Γραμματέα του κ. Στυ-
λιανόπουλο και στην άκούραστη
και ευγενικά δίδα Καταλίδου,
στο Βο Γυμνάσιο θηλέων Αθη-
νών για τη χα-ακτηριστική του
φιλοξενία και ιδιαίτερα στον ά-
ξιο Γυμνασιάρχη του κ. Παπα-
δημητρίου και στη πάντα πρόθυ-
μη καθηγήτρια δίδα Παπακρία.
Επίσης ευχαριστούμε θερμά
τον ένθουσώδη για κάθε καλό
κ. Τριφύλλη ιδιοκτήτη τ' ό ξενο-
δοχείου φαγητού «Σαντριβάνι»
για τη μεγάλη περιποίηση που
μάς έκαμε τόσο στο ξενοδοχείο
του όσο κ' στο σπίτι του, και
τον ύποχρεωτικό πλοίαρχο της
«Αέδου» κ. Τριαντάφυλλο, ως
και το φιλοπρόδο «Παρατηρη-
τή» που είχε την καλωσύνη να
θέση στη διάθεσή μας τις στή-
λεις του.

Τούς δε συνοδούς μας καθη-
γητές κ. Παπαγγελγοράκη και
Δ)δασ Αναστασίαν Παπαδάκη
και Κατίνα Μαζοκοπάκη στους
όποιους χρωστάμε την όλη διορ-
γάνωση και επιτυχία της έκδρο-
μής μας παρακαλούμε να δεχθο-
νε μαζί με τη βαθιά μας εύ-
γνωμοσύνη και την έλικρινή δια-
βεβαίωσιν πώς ή Εκπαιδευτική
μας αυτή έκδρομή πέτυχε το σκο-
πό της άπολυτα, πράγμα που
γι' αυτούς έέρουμε πώς είναι ή
μεγαλύτερα έκανοποίησι.

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Αθήναι 30 Μαΐου 1933

Αγαπητοί κ. Παπαγγελγο-
ράκη και Δεσποινίδες
Μαζοκοπάκη και Παπα-
δάκη

"Ότι και άν έκανε ο Ε.Ε.Σ.
για τους έλεκτους συνεργάτας
του και άντιπροσώπους του έκ
Χανίων άντίκρυσε απλώς το
καθήκόν του Είναί δε εύτυ-
χες, όταν εις την έκπολιτιστι-
κήν σταδιοδρομίαν του συναν-
τῶ όπαδοὺς με πίστιν και ένεργ-
γητικότητα. Σας κατατάσσει
στις έλεκτες γνωριμίες του,
που τον ένθαρρύνουν και τον
τονώνουν εις το δύσκολον έρ-
γον του.

Διατηροῦμεν άρίστως έντυ-
πώσεις από τον έρχομό σας
στάς Αθήνας και την έδω μι-
κράν διαμονήν σας.

Διαβιβάζετε σάς παρακαλώ
τούς χαιρετισμούς μου εις τους
λοιπούς συναδέλφους σας και
συνεργάτας μας καθώς και στις
χαριτωμένες Κρητικοπούδες μα-
θήτριάς σας.

Με φιλικωτάτους χαιρετισμούς
Κ. Καταλίδης

—Εἰς τοὺς πεσόντας
ὑπὲρ πατρίδος
1912—13 ...

Ήταν μιὰ ἡμέρα τοῦ Μαρτίου πένθιμη καὶ μελαγχολική. Τὸ πᾶν ἐφαίνετο λυπημένον ὁ οὐρανὸς σκοτεινὸς συννεφιασμένος λὲς ὅτι καὶ αὐτὲς αἰσθανότανε ὅτι αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἦτο ἡμέρα δακρύων καὶ ἀνστεναγμῶν. Θὰ ἦτο ἡ ὥρα περίπου 9 ὥστε καθήμενος κύτταζα τὴν φύσιν γυμνὴν ὅπως ἀφηρημένος στενοχωρημένος χωρὶς νὰ ξέρω καὶ γὰρ γιατί. Χίλιες δυὸ σκέψεις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ μου. Αἰφνης ξαφνιασθῆκα ἀπὸ τὸν θλιβερὸν κύπον τῆς καμπάνας ἣτις κτυποῦσε νεκρώσιμα θλιβερά.

Ἀκουσα τότε ἐτιθὰ ἐγένετο μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἐν τῷ πολέμῳ. Πικρὰ δάκρυα ὁμώσως ἤρχισαν νὰ βρέχουν τὰς παρειὰς μου γιατί σκέφτηκα πόσες μὴ ἔρες θάλαιγαν τὰ τέκνα των, πόσα παιδιὰ θὰ θυμοῦντο τὰ χάδια καὶ τὰ δῶρα τῶν πατέρων των καὶ θὰ κατέσχιζον τὴν καρδίαν των οἱ θλιβεραὶ αὗται ἀναμνήσεις. Πόσα ἀνδρῆτα παληκάρια μαχόμενα σὺν λιοντάριον ἦδεν σκοτώθηκαν κατὰ τὰς μάχας εἰς τὸ Κιλίκις εἰς τὴν Δοϊράνην εἰς τὸ Μπιζάνι καὶ ἀλλαχοῦ.

Πόσες μάνες ἔχυσαν πύρινα δάκρυα διὰ τὸ χαμὸ τῶν τέκνων των πόσα παιδιὰ ἔμειναν ὀρφανὰ μόνα καὶ ἔρημα τοὺς δρόμους.

Ὡσεὶς παιδιὰ ποῦ πέσατε διὰ τὴν πατρίδα! Ἄς μὴ βρέξῃ ποτὲ τὸ σύννεφον καὶ ἄνεμος σκληρὸς ὥς μὴ σκορπίσῃ τὸ χῶμα τὸ μακάριον ποῦ σὰς σκεπάζει.

Ἄς τὸ δροσίσῃ πάντοτε ἡ αὐγὴ μὲ τὰς σταγόναις καὶ ὥς φυτεῖν αὐτὸ τοῦ αἰῶνα τ' ἀνθή.

Σὰς ἡρπασε ἡ ἰσχυρὴ τὴν νικητήριον δάφνην καὶ ἀντ' αὐτῆς σὰς ἐπλεξεν πένθιμον στέφανον ἐκ κυπαρίσσου.

Ἑλληνες τῆς πατρίδος καὶ τῶν προγόνων ἀξιοὶ Ἕλληνες σεῖς, πῶς εἶνε δυ

νατὸν νὰ σβύσῃ ποτὲ τὸ ἐνδοξὸν ὄνομα σας; Ὁ χρόνος ταχέως παρέρχεται καὶ τὰ πάντα ἀφανίζει. Ἀλλὰ δταν πλησιάζῃ τὴν γῆν ὅπου εὐρίσκεσθε θέλει ἀλλάξαι τὸν δρόμον τοῦ σεβόμενος τὸ θεῖον χῶμα.

Σεῖς ἐθυσίσατε ἐτὶ βωμῶν τῆς πατρίδος τὰ νιάτα σας τὸ πῶς πολῦτιμο (ἀγαθὸ τῆς ζωῆς). Σεῖς ἀγωνισθήκατε καὶ ἐθυσίασατε τὸ πᾶν γὰρ τὴν ἐλευθερίαν Πόσους πόρους, πόνους, πόνους, στερεώσεις δὲν ὑποφέρατε γὰρ νὰ μὴ ἀμαυρώσητε τὴν δόξαν τῆς ἀγαπημένης μας πατρίδος.

Πόσον εὐγνώμονες πρέτει νὰ εἴμεθα σὲ σὰς τοὺς γενναίους ὑποστηρικτὰς τοῦ γένους.

Ὡς δυστυχισμένους μὴ ἔρες ὦ πτωχὰ παιδιὰ, πύστετε πλέον νὰ θρηνητὲ καὶ νὰ σπαράττεσθε γὰρ τὸν θάνατον τῶν προσφιλῶν σας ὑπαρξέων. Δὲν πέθαναν, τὸ ὄνομα των. θὰ παραμένῃ δοξαζόμενον αἰωνίως. Εἶθε ὅλοι οἱ πολῖται νὰ ἦσαν τοιοῦτοι. Εἶθε πάντες ἔχοντες ὑπ' ὄψει των σὰς τοὺς λιονταρόψυχους, δταν ἡ πατρίς διαρῇ (κίνδυνον, δταν ἡ πατρίς καλεῖ τὰ τέκνα πρὸς ὑπεράσπισιν ἀπ' αὐτοῦ εἰς ἄκρον προθύμως νὰ τρέχουσιν καὶ νὰ τάσσονται ὑπὸ τὴν σημαίον τῆς, ἀψηφοῦντες πάντα κίνδυνον καὶ θυσιάζοντες καὶ αὐτὴν τὴν πολῦτιμον ὑπαρξίν των, χάριν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης αὐτῆς.

Ἀσφαλῶς τό εἰ ἡ Ἑλλάς πάντοτε θὰ παραμένῃ ἐλευθερία καὶ ἐνδοξος καὶ θὰ ἴσῃ τῇ αἰῶνως τὰ σκήπτρα τοῦ πολιτισμοῦ.

Δημήτρ. Ἰ. Κουφαλιτάκης
Τάξις Β'. Γυμνασίου Βιάννου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Σπυρίδωνται τῆς «Μαθητικῆς Προόδου» ἅμα τῇ λήψει τοῦ παρόντος φύλλου τὸ ὅποιον εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ βλήγοντος Σχολικοῦ ἔτους νὰ κανονίσουν τοὺς ἐγκρεμῆς λογαριασμοὺς των ἀπεστέλλοντες τήνσυν δρομὴν των.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

ΤΑ ΔΑΣΗ ΚΑΙ Η ΑΞΙΑ ΑΥΤΩΝ

Εἰς τὴν ὑγείαν μας καὶ τὴν εὐτυχίαν μας

Μεγάλαι ἐκτάσεις τῆς γῆς καλυπτόμεναι ὑπὸ πυκνῶν ὁ γρίων δένδρων, συνήθως αὐτοφυῶν καλοῦνται δάση.

Ἡ πατρίς μας ἔχει κλίμα καὶ εὐφρος κατ' ἰλληλότατα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν δασικῶν ἰένδρων. Ἀλλὰ φεῖ! Ἐν ᾧ σήμερον μὲ τὴν πρόδοτον πολιτισμοῦ ἔπρεπε νὰ εὐξήθῃ σημαντικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν δασῶν, ἀπεναντίας οὗτος εἶνε πολὺ μικρότερος ἀπὸ πρὶν.

Ἄλλοτε τὰ δάση μας κατελάμβανον τὸ μεγαλῦρον μέρος τῆς γῆς, καὶ σήμερον δὲν καταλαμβάνουν οὐτε τὸ 1/6 αὐτῆς. Καὶ εἰς τὴν ἀρά γινε νὰ ὀφείλεται ἡ ἐλάττωσις αὐτῶν; Νὰ! τὰ δάση μας καταστρέφονται ὥς ἐπὶ ὀπλεῖστον ἀπὸ πυρκαϊάς, ἀπὸ ἐκτενώσεις τῶν ποιμένων καὶ ἀπὸ ἀσπλάχνους ἀξίνων τῶν ἀμορφῶτων χωρικῶν μας, οἵτινες ἐκκαταμικροῦν τοῦ κέρδους κατακομματιάζουσιν τὰ δένδρα τὰ τόσον ὠφέλιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ὅντως οἱ ἄνθρωποι, δηλαδὴ οἱ καταστροφεῖς τῶν δασῶν θὰ ἀγνοοῦν πανελῶς τὴν χρησιμότητα τῶν δασῶν, γιατί κατὰ τὴν γνώμην μου ἐὰν ἤξεραν, ἔστω καὶ ἐλαχίστας ὠφελείας ὑπὸ τῶν δένδρα τὰ κατέστρεφον ἀλλὰ θὰ τὰ ἐπροστίεινον.

Ἐπεινοὶ οἱ ὅποιοι γνωρίζουν τὴν χρησιμότητα τῶν δασῶν καὶ τὰ καταστρέφουν αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ τιμωροῦνται μὲ τὰς πλέον βαθεῖς τιμωρίας.

Εἰς τὰ ὀλίγα Κρητὶ δάση λείπουν τὰ πεύκα καὶ τὰ ἔλατα συναντώμενα μόνον εἰς τὰ σφακιανὰ βουνά, καὶ πλεονάζουσιν, οἱ δρυς, οἱ κυπαρίσσοι, οἱ πλατάνοι, αἱ κασταναί, αἱ χαρουπέαι καὶ πλεῖστοι θάμνοι, διότι αὐτὰ καὶ μόνον τὰ δένδρα εὐδοκμοῦν εἰς τὸν τόπον μας.

Κανεὶς δσον καὶ νὰ προσπαθῇ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ πῇ ὅλας τὰς ὠφελείας τῶν δασῶν. Πρῶτα πρῶτα αὐτὰ

μᾶς παρέχουν τὴν ξυλείαν τὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν τόσα καὶ τόσα πράγματα κατασκευάζομεν, ἀπὸ τὰς οἰκοδομὰς καὶ τὰ πλοῖα μέχρι τῶν καλαθῶν καὶ τῶν κβωτῶν ὅλα γίνονται ἀπὸ ξύλο τὸ ὅποιον εὐνόητον εἶνε δτι ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὁ λαμβανόμεν παρὰ αὐτὰ δάση;

Ἄν ὅμως ἐπέρναμε ἀπὸ τὰ δάση μόνον τὸ ξύλο δὲν θὰ ἦτο καὶ σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ πέρνομεν καὶ τὴν ρητίνη, τὴν ταννίνη, τὰς δεψικάς οὐσίας, τὰς χρωματικὰς οὐσίας, τὰ οἰθέρια ἔλαια, τὰ χημικὰ προϊόντα καὶ τόσα ἄλλα ποῦνὰ σὰς πῶ, καὶ ἐγὼ δὲν τὰ ξέρω. Ἡ ὠφέλεια ὅμως δὲν σταματοῦν ἐδῶ ἀλλὰ εἶνε ἀνέμη πολλοί.

Πολλὰ εἶδη δασικῶν δένδρων παρέχουν ἀφθονοβύλλο, βλαστοὺς καὶ καρπεῖς πρὸς τροφήν τῶν πτηνῶν. Ἐν αὐτῷ ἀπέραντοι ὄρειναι ἐκτάσεις εἶνε κεκολυμμέναι ὑπὸ πρὶντων καὶ ἄλλων θάμνων ἐξ ὧν τρέφονται πολλὰ ποῖμνα καὶ ἰδία αἰγῶν. Τὰ δάση ὡσεύτως χρησιμεύουσιν ὡς καταφύγιον τῶν ἀγρίων ζώων ἢ λ. χ. λαγῶν, ἀγριοχοίρων, φορκάδων καὶ πολλῶν ἄλλων τὰ ὅποια θηρεύομεν χάριν τοῦ νοσηρωτάτου αὐτῶν κρέατος. Ἐπίσης τὰ δάση εἶνε καταφύγιον πλυντηθῶν πτηνῶν τὰ ὅποια ἀφ' ἑνὸς μὲν μᾶς ἔρχονται διὰ τοῦ γλυκυντοῦ τοῦ αὐτῶν κελοδήματος εἰς τὴν γεωργίαν ὡς ἐξολοθρευτὸν τὰ ἀπειροπληθῆ έντομα ἐπιβλαβῆ εἰς τὰ φύλα.

Ἐπέραντοι ὄρειναι ἐκτάσεις αἱ κλιθεῖς τῶν ὀρέων διὰ τῶν δασῶν μεταβιβάλλονται ἀπὸ ἀγρονα εἰς γόνιμο.

Ἐπίσης τὰν ἔλειπον τὰ δάση οἱ γεῖμαροι (πολλαπλασιαζόμενοι θὰ ἤγάρ τινες πολλοὺς τῶν ἀγρῶν συμπαρασύροντες τὸ χῶμα αὐτῶν καὶ καλύπτοντες τὸ εἶναι; εἰς σωρῶν λίθων, χαλίκων καὶ ἀγόνου ἄμμου, αἱ δὲ πλῆμναι θὰ κατένιζον εἰς πολλὰ μέρη προτὶ ὄντα, οἱ κήματα ἀνθρώπων καὶ ζῶα.

Μὴ λησμονώμεν τέλος ὅτι τὰ δάση καὶ οἱ ὄρεινοι τῆς πατρίδος ἡμῶν ὑπῆρξαν οἱ προμαχῶνες τῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας τῆς ἑλληνικῆς γῆς μαχομένων Κλερῶν καὶ Ἀσπατωλῶν.

Ἄπαντα τὰ ἄσματα τῶν ἡρώων τούτων ἐξυμνοῦσι τὴς λόγγους καὶ τὰ δάση, διότι αὐτὰ ἦσαν τὰ προσφιλέστατα αὐτῶν εἰδοτέματα αὐτὰ κατὰ τῶν

ΠΟΙΚΙΛΑ

έχθρων προπύργιο, και αυτά τὰ ἐν κινδύνῳ καταφύγια αὐτῶν.

Αὐτὰ ὕμνου χορεύοντες και ἄδοντες μετὰ τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν νίκας, αὐτὰ ἱμνοῦν θνήσκοντες. Ἐκ τοῦ β' λυσμῶ δους δὲ ἕκτος τῶν δασῶν ἐζω ογοῦντο· καὶ ἐκ τοῦ μεγαλείου τῆς θύας αὐτῶν ἐνεπνέον το τὸ ὑπερήφανο κεί γεν αὐο φρόνημα, ὅπερ δίκρινε πάντο τε τὰ ἀτόμητα ταῦτα παληκά ρια τῶν ὁρέων. Νὰ λοιπὸν τὰς ὀφειλάς τῶν δασῶν ἐν συντό μῳ, ὥστε τὰ δάση δὲν ἡμπορεῖ κανεῖς παρὰ νὰ πῇ ὅτι εἶνε ἐν ἐκ τῶν μεγίστων ἀγαθῶν ἃτι νὰ ἐδώρησε εἰς ἡμᾶς ἡ θεία Πρόνοια. Εἶνε ἀνεκτίμητος πε ριουσία πάντων ἡμῶν τὴν ὁποί αν παρελάβομεν παρὰ τῶν προ γόνων, ἵνα μεταβιβάσωμεν εἰς τοὺς ἀπογόνους ἡμᾶς.

Δυστυχῶς ὑπάρχουν ἅμα θεῖς τινες και ἀδυνατεῖντοι ἂν θρωποὶ οἵτινες δελεάζομενοι ἐκ τοῦ μικροῦ και προσωρινοῦ κέρδους καταστρέφουν τὰ δά ση παρορόντες τὰς τῶσας ὀφε λείας. Ὁ καταστροφὴς τῶν δασῶν εἶνε ὁ μεγαλύτερος τῆς κοινωνίας και τῆς πατρίδος ἡ μῶν ἐχθρός.

Πᾶς δὲ Ἕλλην πᾶς μαθη τῆς, πᾶς διδάσκαλος, και ἱε ρεὺς ὀφείλει νὰ γίνῃ ἀγρυπνος φρουρός τοῦ πολυτίμου τούτου κοινοῦ θησαυροῦ [και ἀμείλι κτος διώκτης παντὸς ἐπιβουλευ ομένου αὐτῶν, ἂν θέλῃ ἵνα ἴδῃ τὴν πατρίδα μας περισσότερον ἡμερη και εὐτυχισμένη.

Μαρία Ἀν. Μαραθάκη
Τάξις ΣΤ'. Γ. Θ. Χ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΟΥΔΑ

ΜΑΡΙΚΑ ΛΟΥΠΑΣΗ

Ξέραμε πὼς ὁ θάνατος εἶ νε ἀκαρδὴς, πὼς δὲν βλέ πει συμπάθειες, πὼς δὲν βλέ πει δεσμεύς στοργῆς. Ξέρα με πὼς τὸ παιδί ὅπως και ὁ γέρον πέρτει ἀπὸ τὸ δρεπά νι του. Ἀλλὰ τώρα πού με τὸ σκατανιὸ τοῦ γέλοιου στὰ χεῖλη, σὲ πῆρε ἀγαπημένη μας Μαρίκα, ἀπὸ τὴν ἀγκα λιά τῆς Μάννας σου, κι' ἀπ' ἀνάμεσά μας, ἡ φαντασία μας φτιάχνει τὴν εἰκόνα του πιότερο ἐφιαλτικῇ. Ἦλ θε ὕπουλα ἐκαὶ πού χαρωπὰ περνοῦσε τὸν 19 Μάϊον τῆς ζωῆς σου, και σὲ θέρισε γιατί σὲ βρῆκε τὸ μεσάτοτε ρο στᾶχτυ τοῦ κάμπου, τοῦ κῶμου πού ἐξουσιάζει ἀπό λυτα. Ἐφθόνησε τὰ κάλλη σου, ἐφθόνησε τὴν καλοσύ νην σου τὴν χαρὰ πού εἰς

κόρπυ ἀνάμεσά μας τὸ εὖ θυμο τὸ δροσερὸ πνεῦμά σου. Ἐφθόνησε τὴν χαρὰ πού θάπερνες αὐ, ἀγαπημένη μας, ὅταν ὕστερα ἀπὸ λί γες μέρες ὑπάλληλος πιά θάπερνες τὴ διοίκησι τοῦ σπιτιοῦ σου στὰ χέρια σου. Δὲν μποροῦσε νὰ τὰ παρα κολουθῇ ὅλα αὐτὰ, δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ τὸ νεα νικὸ σου μυαλὸ νὰ πλάσῃ ὥραϊα ὄνειρα, κι' ἀπεφάσι σε ὅλ' αὐτὰ νὰ τὰ γκρεμῇ ση. Καὶ με συνεργάτιδα στὸ ἀπαίσιον ἔργον του τὴν καρμυριασμένη ἀπὸ τὴν κακίαν, ἄτροπα ὕπουλα σὲ γραψε και σένα στὴ θλιβε ρῇ σειρά τῶν ἐκλεκτῶν θυ μᾶτων τοῦ. Ἀγαπημένη μας Μαρίκα με κομματίαςα μένη τὴν καρδιά ἡ φίλες σου σὲ θρηνοῦμεν. Χύνομεν τὰ πῖθ θερμά μας δάκρυα, στὰ δίκαια δάκρυα τῶν δι κῶν σου. Οἱ γονεῖς τ' ἀδέλ φια οἱ δικοὶ σου κι' ὅλοι εἰ μεῖς πού σ' ἀγαπούσαμε, γιατί σὲ ἠγνωρίσαμε μόνη παρηγοριά στὸ δυσβάστα χτο χαμὸ σου, θὰ βρισκο μαι στὴν λευκὴ σου ἀνά μνησι, λευκότερη κι' ἀπὸ τὰ λευκὰ λουλούδια πούσκα πᾶσαν τὸ σκῆνωμά σου, λευκότερη κι' ἀπὸ τὰ μάρ μαρα πού θὰ καλύφουντὸν τάφον σου. Ἡ ψυχὴ σου, Μαρίκα μας, πέρασε ἀσφα λῶς μ' ἀγαλλίαισι τὴν ἄχε ρουσίαν, με τὴν ἀγαλλία σιν πού δίδει ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ θεοῦ θὰ σὲ κατατάξῃ εἰς τὸν χο ρὸν τῶν ἀγγέλων. Ἐλαφρὸ τὸ χῶμα πού σὲ σκέπασε ἀ λησιμένητη Μαρίκα μου.

ΣΑΧΑΡΕΝΙΑ ΣΠΕΡΕΛΑΚΗ
ΣΤ'. Γ. Θ. Χ.

ΒΞ ΑΦΟΡΜΗΣ
ΙΜΙΑΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΣ

Διαβ ζώντας σχετικὸ δημοσίευ μα τῆς διδος Πιπαράκη στὸ περι οδικὸ μας σχετικὸ με κάποια φτωχὴ γριουλα δι-ατα μοῦ γεν νήθηκε ἡ σκέψη ὅτι αὐτὴς τίς μέρες δὲν ἡμποροῦν εἶναι αἱ οἰκο γένειαι νὰ περνοῦν ἀδύχιστα δι-οτι πολλὰ στενοζοῦν κάτω ἀπὸ τὴ σκληρὴ πίεση τῆς φτώχειας και τῆς ἀδύχτητος. Πόσα δὲν ἀ κοῦμεν ἀλήθεια κάθε μέρα γιὰ τὴν φτώχεια πού εἶνε τόσο σκλη ρὴ ὥστε καμὴ φορά δὲν γὰρ τὸν ἀνθρώπο στὴν τρέλλα. Καὶ σκέφθηκα λοιπὸν πόσο καθήκον ἔχομεν ἡμεῖς ὅλοι νὰ "καταβάλ-λωμε πᾶσα προσπάθεια διὰ νὰ βοηθῶμε τὴν δυστυχία αὐτῇ. Μικρὲς στὴν ἡλικίαν ἀκόμα δὲν

διαθέτομεν παρὰ μόνον τὴν κα λὴν θέλησιν.

Κι' ὅμως! Με τὰ λίγα μέ σα μας μποροῦμε ν' ἀνακυφί-σωμε και ἡμεῖς τὴν δυστυχίαν αὐτῇ. Νὰ! κάθε τόσο σπαταλᾷ κάθε μιὰ ἀπὸ μᾶς ἀδικαιολόγητα ποσά, π. χ. σὲ κάθε διάλλειμα δι-νομεῖ μιὰ δραχμὴ σὲ κουλουρά και καὶ καραμελίτσας. Ἄν ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ ποσά τὰ συγκεν-τρώσωμε καὶ τὰ διαθέσωμε στὸ ταμεῖον τῆς ἐλεημοσύνης μας θ' ἀνακυφίσωμε μερικὲς οἰκογένει-ες. Αὐτὸ πιστεῖται ὅτι θὰ τὸ πράξωμε ἀρκεῖ μόνο νὰ ἔχωμεν τὴν καλὴν θέλησιν.

Ἑλλη Κουσκομμενέκη
Τάξις Α'.

Τὸ πονκάμισον ἐνὸς εὐτυ-
χοῦς ἀνθρώπου

Ἐνα βσιλεύς τῶν Ἰνδιῶν εἶχε καταληφθεὶ ὑπὸ βαθείας λύ πης. Εἰς μάτην εἶχε συμβουλευ-θεὶ ὅλους τοὺς ἱατροὺς ἀλλὰ δὲν ἤδύνετο νὰ θεραπευθῇ.

Ἐν τούτοις ἕνας σοφὸς ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὸν θάνατον ἀναψώ-νησε:

«Ἡ Μεγαλειότης του θὰ θε ραπευθῇ ἀφοῦ φορέσῃ τὸ πονκά μισο ἐνὸς εὐτυχχοῦ ἀνθρώπου.»

Ἀπείστειλαν λοιπὸν σὲ ὅλον τὸ βασίλειον ἀπεσταλμένους γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν ἕνα εὐτυχῇ ἀν-θρώπον. Ἀκόμη και ὁ ἴδιος ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως ἀνεχώρησε με δύο συντρόφους διὰ νὰ τὴν βοη-θῇ σὲ ερεῦνας των. Μίαν ἡμέραν διασχίζοντες ἕνα δάσος ἤκουσαν τὴν φωνὴν ἐνὸς ἀνθρα κέως πού τραγουδοῦσε πάλυ θυ νατά. Ὁ ἀνεψώνησε ὁ νεαρὸς πρίγκηψ γεμάτος χαρὰ. Αὐτὴ τῇ φορὰ ἀνακαλύψαμεν τὸν εὐτυ χῇ ἀνθρώπον και εἰ δύο ἐπλη-σίασαν τὸν τραγουδιστὴν και τοῦ εἶπον:

«Πρέπει νὰ πιστεύσῃτε ὅτι εἶσθε ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀν-θρώπων, διότι τραγουδεῖτε τό σοτ εὐθύμως.»

—Καὶ διατὶ νὰ μὴ τίμαι εὐτυχῆς ἀπεκρίθη ὁ ἀνθρώπος. Εἶμαι ὀγίστατος. Ἡ ἐργασία μου με τρέφει ἀφθόνης ἐμὲ και τοὺς δικούς μου. Αὐτοὶ δὲ με ἀ-γαποῦν ἰσῶς, δὲν και ἐγώ.»

—Ἀγοράζω τὸ πονκάμισό σας εἶπε τότε ὁ πρίγκηψ ἐνθου-σιασμένος. Ἴδου χρυσὸς δὲν και ἂν μοῦ ζητήσῃτε.

—Τὸ πονκάμισό μου;

Ἀπήντησε ὁ ἀνθρώπος: γι-λῶν. Συγχρόνως δὲ ἐξακουπῶ-νων τῶν ἐργατικῶν χετιῶνα εἶδε ἔς τὸ γυμνὸν τοῦ στήθεος λέγων:

«Βλέπετε καλῶς ὅτι δὲν ἔχω πονκάμισον.»

Τὰ ἀνετέρω χρησιμεύουν εἰς ἡμᾶς ὡς ἕνα παράδειγμα ἀφου δὲς ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν ἔχει ὡς ἀρ

ΦΙΛΟΣ

Πρὶν εἰπεῖς τὴ λέξη φίλος σκέψου, πρὸς ἑξ καλὰ. Φίλος ὁ ἕνας φίλος ὁ ἄλλος μέτρα τους προσεχτικά.

«Οχι σὲ πλοῦτη ἢ σὲ κάλλη, ἀλλὰ μέσα στὴν καρδιά, γιὰ νὰ δῇς σὲ λίγο πάλι, πόσα ἔχουν διαφορά.

Κάνε νὰ σὲ δοῦν ὥραϊο πλούσιο κι' εὐτυχισμένο, κι' ὕστερα ἄφες τους πάλι νὰ σὲ δοῦν ἀρρωστημένο.

Εἰς τὴν πρώτην προσοχὴ σου θὰ τοὺς δῇς ὅλους μαζί με πολλὰς φιλοφρονήσεις νὰ σὲ βλέπουν σὰν χαζοί.

«Οταν δυστυχῆσῃς ὅμως ζήτημα εἶνε ἂν βρεθῇ, ἕνας νὰ σταθῇ μαζί σου, στοργικὰ νὰ λυπηθῇ.

Κι' ἂν βρεθῇ κανεῖς ἀπ' ὅλους εἰς τὴν ὀλίγη στοργικὸς Πῆς αὐτὸς εἶνε γιὰ μένα φίλος μου πραγματικὸς.

Κι' ἄλλη μιὰ χαρὰ στὸν κόσμο εἶναι ὅτι εἶναι σὰν αὐτὴ νὰ με συντροφεύῃ πάντα μιὰ καρδιά ἐπὶ πιστῇ.

Ἰωάννα Σ. Αἰβάζογλου
Τάξις Β'. Γ. Θ. Χ.

χὴν της τὸν πλοῦτον ἀλλὰ τὴν ὕγιαν.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Σ. Παπαγιαννάκη
Τάξις Γ'. Γ. Θ. Χ.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

—Διδάσκαλος. (ἐντὸς τῆς τάξεως) Βγάλε τὸ καπέλο σου Τσὸτ.

—Τσὸτς. Μὰ ὅδεν εἶμαι στὴν ἐκκλησία Κύριε.

—Ὁ Καθηγητὴς τῆς Ὡδικῆς —Γιάννη, δὲν εἶνε δεύτερη φωνὴ αὐτὴ πού κάνεις.

—Μὰ βέβαια κύριε καθηγη τὰ δὲν εἶναι γιατί τὴν ἔχασα στὸ σπῆτι.

Στὴν Γραμματικὴ —Καθηγητῆς. Τί εἶνε λοι πὸν Τσὸτ ἢ αὐτῇ;

—Τσὸτς. Μέρους τῆς κεφα λῆς κύριε!

—Καθηγητῆς. Ὅταν ἡ λῆ γουσα εἶνε μακρὰ ἢ παραλῆ γουσα, Γιῶργο τί κάνεις;

—Γιῶργος. Τρέχει νὰ τὴν φτάσῃ κύριε!

—Ποτὸν ζῶν εἶνε ὕψηλό τερόν Γιάννη;

—Ὁ οὐρανοξύστης κύριε!